Πωλεῖται διὰ τοῦ Πρακτορείου Λεπτὰ 10

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία. . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ.χρ. 10,—
Ἑξάμηνος. .	» 4,50	Ἑξάμηνος	» » 5,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 17ος | *Ἐν Ἀθήναις, 8 Μαΐου 1910* | *Ἔτος 32ον.—Ἀριθ. 23*

Ο ΗΛΙΟΣ ΚΑΙ Ο ΑΝΕΜΟΣ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΗ ΤΟΥ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΞΟΥΗΔΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΤΟΠΕΛΙΟΥ (*)

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΧΡΥΣΗ, *ἡ Ἀκτίδα τοῦ ἡλίου.*
ΒΟΡΕΑΣ, *ὁ Ἄνεμος.*
ΜΙΑ ΓΡΗΑ *χωριάτισσα.*

Ἡ σκηνὴ παριστᾷ ἐξοχικὸ δρόμο ποῦ διασχίζει ἕνα δάσος. Τελειώνει ὁ χειμῶνας καὶ ἀρχίζει ἡ ἄνοιξις. Τὰ χιόνια λυώνουν, τὰ πουλιὰ κελαδοῦν.

Ἡ ΧΡΥΣΗ *εἶνε ἕνα ὡραῖο ἐλόξανθο κοριτσάκι μὲ γαλανὰ γλυκὰ μάτια. Φορεῖ κάτασπρα ροῦχα καὶ σκουφάκι μὲ χρυσὸ ἀκτινωτό. Κάθεται ἐπάνω 'ς τὸ φράκτη καὶ τρώγει ἀπὸ τὸ χιόνι ποῦ τὴν τριγυρίζει.*

ΧΡΥΣΗ, *μόνη*: — Νὰ λοιπὸν ποῦ ξαναγυρίζω 'ς τὴ γῆ! Εἶνε τόσος καιρὸς ἀφότου εἶδα γιὰ τελευταία φορὰ τὸ κατα-πράσινο αὐτὸ δάσος!... Πῶς ἔπληττα κεῖ-πάνω, 'ς τ' ἀπέραντα κενὰ διαστή-ματα! Ὁ *πατέρας μου, ὁ Βασιλειᾶς ὁ* Ἥλιος, ἔχει κι' ἄλλες, πολλὲς-πολλὲς κόρες, ποῦ τὲς στέλνει νὰ ζεσταίνουν τοὺς πλανῆτές του καὶ τὰ φεγγάρια του. Ἐμένα μ' ἔχει γιὰ τὴ Γῆ. Σήμερα τὸ πρωΐ μοῦ εἶπε: «Χρυσῆ, πάρε τὸ φύσημά σου καὶ προσπάθησε νὰ φθάσῃς 'ς τὴ Γῆ». Πε-τοῦσα, ὅλο πετοῦσα: ἀπὸ τὸν Ἑρμῆ στὴν Ἀφροδίτη, ἀπὸ τὴν Ἀφροδίτη στὴ Σε-λήνη, ἀπὸ τὴ Σελήνη 'στὴ Γῆ. Σὲ ὀκτὼ λεπτὰ τὸ ταξεῖδί μου τέλειωσε. Ὅταν ἔφθασα ὅμως 'στὸν ἀέρα ποῦ κουκουλό-νει αὐτὴ τὴ σφαῖρα, εἶδα μπροστά μου σὰν ἕνα τοῖχο ἀπὸ σύννεφα πυκνά. Ξέρω ἐγὼ ποιὸς τὰ κουβάλησε: ὁ μικρὸς κύ-ριος Βορέας, ὁ ἄνεμος· ποιὸς ἄλλος; Τί παιδί, Θέ μου, τί παιδί! Τρελλότερο δὲν ὑπάρχει οὔτε 'στὴ γῆ οὔτε 'στὸν οὐ-ρανό!.... Εἶδα κ' ἔπαθα ὡς νὰ τρυ-πήσω ἐκεῖνα τὰ σύννεφα καὶ νὰ περάσω. Ἐπιτέλους τὸ κατώρθωσα. Καὶ τώρα, τί ἄλλο νὰ κάμω γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα; Νὰ χαϊδέψω λιγάκι αὐτὴ τὴ λιποθυ-μισμένη λυγαριά, γιὰ νὰ τὴν κάμω νὰ ξαναζήσῃ; Ἔ! μικρή μου λυγαριά, δὲ βαρέθηκες πιὰ τὸν ὕπνο; Στάσου νὰ σὲ κυτάξω! νὰ σὲ ζεστάνω!... Νά, νά! ὁ χυμός σου ἄρχισε νὰ ἐξογκώνῃ τὴ χλωμὴ φλουδίτσα σου, ἡ παγωμένη καρ-διά σου ξανακτυπᾷ, καὶ 'στὸν ἀέρα μυρίζεσαι κάτι ποῦ προμηνᾷ τὴν ἄνοιξι. Ναί, ναί, αὐτὸ εἶνε! (*Τραγουδεῖ*:)

Ἐύπνα καὶ μὴν κοιμᾶσαι
Καλή μου λυγαριά,
Σὲ λίγο χίλια θάχτης
Λουλούδια 'στὰ κλαριά.

Ἐγώ, ἡ Χρυσῆ, σὲ σφίγ-γω
Μέσ' στὴ ζεστὴ ἀγκαλιά
Ξύπνα νὰ ἰδῇς τὸν ἥλιο,
Νὰ κοιμισῃς τὰ πουλιά...
Ξύπνα!

Ἡ Χρυσῆ.

(*) Ἴδε σημερινὴν Ἀλληλογραφίαν.

(*Μὲ χαράν :*) Μπᾶ ; ξύπνησες κηδλα ; Δὲ στῶλεγα ; ... Ἄρχισες, βλέπω, νὰ πετᾶς καὶ βλάστούς... Μπράβο σου !... Ἀλλὰ κάθησε φρόνιμα τώρα... Ἀκούω ἕνα ἄσχημο κρότο... Σὰ μιὰ ροκάνα στὶς κορφὲς τῶν δένδρων. Ἄ ! θὰ εἶνε ὁ Βορέας ! Τὴ γνωρίζω ἐγὼ τὴ ροκάνα του !... Φυλάξου, γιατὶ ἂν σ' εὕρῃ στὴ μέση, σὲ μάδησε τὸ κακόπαιδο. Νάτος κηδλα !

ΒΟΡΕΑΣ, *ὁ ἄνεμος, ἕνα πολὺ ζωηρὸ παιδί, εἰσβάλλει στὴ σκηνὴ μὲ τὴ ροκάνα του. Τρέχει, πηδᾷ, φωνάζει, κάμνει θόρυβο μεγάλο* :—Ἐμπρὸς καὶ γρήγορα !..Μάρς !.. Φύλλα, κλαδιά, κουκουνάρια τῶν πεύκων, δρόμο ! Μὴ στέκεσθε οὔτε στιγμή ! Μὴν κάθεσθε στὸν ἥλιο σὰν τεμπέλιδες ! Δρόμο ! Καλέ, τί χελῶνα ποῦ εἶνε αὐτὸς ὁ κόσμος ; Ἐγὼ θὰ τὸν κάμω τώρα νὰ πάρῃ τὰ πόδια του ! (*Τραγουδεῖ:*)

Ψηλὰ ψηλὰ στὸν οὐρανὸ
Καὶ πέρα στὸν ὠκεανό,
Σὲ θάλασσες καὶ σὲ στεριὲς
Σ' ὅλες τοῦ κόσμου τὶς μεριές,
Σὰ θέλλα πετᾶτς !
Τὴ ροδοδάκτυλη Αὐγὴ
Ποῦ τὴ δοξάζει ὅλ' ἡ γῆ
Νὰ εὕρετε τρεχᾶτε !

Ὁ Βορέας.

Μπᾶ, μπᾶ ! τί βλέπω ; Ἡ Χρυσῆ, ἡ βασιλοπούλα, ἡ Ἀκτίδα τοῦ ἡλιου, ἐτίμησε καὶ πάλι τὴ γῆ μὲ τὴν εὐγενική της παρουσία ; Πῶς τὰ καταφέρες λοιπὸν νὰ περάσῃς ἀπὸ τόσα σύννεφα ; Δὲν ἐφανταζόμουν, ἀλήθεια, πῶς τὰ ροδοκόκκινα δακτυλάκια σου θὰ εἶχαν τὴ δύναμι νὰ τὰ σχίσουν !

ΧΡΥΣΗ : — Καὶ ὅμως, γιὰ νὰ μὲ βλέπῃς ἐδῶ, θὰ πῇ πῶς τὸ κατώρθωσα. Νομίζεις πιὰ ὅτι ἐσὺ εἰσαι στὸν κόσμο κι' ἄλλος δὲν εἶνε ! Ἐγὼ ὅμως γνωρίζω κάποιον ποῦ εἶνε πολὺ δυνατώτερος ἀπὸ σέ.

ΒΟΡΕΑΣ : — Ἀλήθεια ; Καὶ ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ κάποιος, ἂν ἐπιτρέπεται νὰ ρωτήσω ;

ΧΡΥΣΗ : — Ὁ κάποιος αὐτὸς εἶνε κάποια, Ἐγώ !

ΒΟΡΕΑΣ : — Ἐσύ ; χά, χά, χά ! (*Γελᾷ, πηδᾷ, κτυπᾷ τὴ ροκάνα του :*) Ὄχι δά ! Ἐσύ ! τί ἀστεῖο ! Ἀφοῦ λοιπὸν εἶσαι τόσο δυνατή, ἔλα, ἂς πιαστοῦμε ἀπὸ τὰ δάκτυλα καὶ ἂς ἰδοῦμε ποιὸς θὰ τραβήξῃ τὸν ἄλλον ἀπάνω του.

ΧΡΥΣΗ :—Ὄχι, εὐχαριστῶ, δὲ μοῦ χρειάζεται... Θέλεις ὅμως νὰ βάλωμε ἕνα στοίχημα ;

ΒΟΡΕΑΣ :— Τί στοίχημα ; Δὲν ξέρεις λοιπὸν πῶς ἐγὼ ἀναποδογυρίζω τὰ μεγαλείτερα δάση ;

ΧΡΥΣΗ :—Κ' ἐγὼ τὰ ξαναφέρνω στὴ θέσι τους.

ΒΟΡΕΑΣ :—Ἐγὼ σηκόνω ὡς ἐκεῖ πάνω στὰ μεσοούρανα, τὰ κύματα τοῦ ὠκεανοῦ ἀφρισμένα.

ΧΡΥΣΗ : — Κ' ἐγὼ μπορῶ νὰ τὰ καταιβάσω.

ΒΟΡΕΑΣ :—Ἐγὼ βάζω στὸ κυνῆγι τὰ σύννεφα.

ΧΡΥΣΗ :—Κ' ἐγὼ τὰ σκορπίζω.

ΒΟΡΕΑΣ :— Ἐγὼ σκεπάζω τὴ γῆ μὲ χιόνια, ποῦ τὰ κάνω νὰ χοροπηδοῦν σὰν τρελλά.

ΧΡΥΣΗ :—Κ' ἐγὼ λυώνω τὰ χιόνια σου.

ΒΟΡΕΑΣ:—Ἐγὼ σαρώνω τὸν κόσμο.

ΧΡΥΣΗ :— Κ' ἐγὼ τὸν ξανανειόνω.

ΒΟΡΕΑΣ : — Σκοτώνω ἐγώ !

ΧΡΥΣΗ :—Κ' ἐγὼ δίνω ζωή !

ΒΟΡΕΑΣ: — Καλὲ ἰδέτε τί ἐγωϊσμὸ ποῦ τὸν ἔχει αὐτὸ τὸ κορίτσι !

ΧΡΥΣΗ : — Ὁ δικός σου δὲν πάει παραπάτω' μὲ τὴ διαφορὰ πῶς ἐσὺ ἄδικα καυχιέσαι.

ΒΟΡΕΑΣ:—Βάζουμε στοίχημα λοιπὸν νὰ ἰδοῦμε ;

ΧΡΥΣΗ : — Μάλιστα. Ἐκεῖ πέρα, 'ς τὸ δρόμο, περνᾷ μιὰ φτωχὴ γρηούλα. Τρέμει ἀπὸ τὸ κρύο κ' εἶνε κουκουλωμένη μὲ μιὰ παληόγουνα. Ὅποιος ἀπὸ τοὺς δυὸ μας κάμῃ τὴ γρηὰ νὰ βγάλῃ τὴ γούνα της, θὰ εἶνε ὁ δυνατώτερος καὶ θὰ κερδίσῃ τὸ στοίχημα.

Ἡ γρηὰ μὲ τὴ γούνα.

ΒΟΡΕΑΣ:—Πολὺ καλά. Καὶ θὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα νὰ τραβήξῃ ἕνα φτερὸ ἀπὸ τὶς φτεροῦγες τοῦ ἄλλου. Θὰ σὲ μαδήσω, Χρυσῆ μου, καὶ νὰ τὸ ξέρῃς !

ΧΡΥΣΗ :—Αὐτὸ πιὰ θὰ τὸ ἰδοῦμε !

(*Παρουσιάζεται ἡ ΓΡΗΑ χωριάτισσα*)

ΒΟΡΕΑΣ : — Ἔ, κυρά ! Ποῦ τὴν ἔκλεψες τὴ γούνα ;

Η ΓΡΗΑ : — Μὲ συμπαθάει ἡ εὐγενία σου, μὰ ἐγὼ εἶμαι τίμια γυναῖκα. Αὐτὴ ἡ γούνα εἶνε δική μου. Τὴν ἔκαμα μὲ τὸ τομάρι τοῦ τράγου μου, ποῦ πῆγε καὶ σκοτώθηκε μοναχός του, ἐδῶ καὶ δεκαπέντε χρόνια, κερατίζοντας δεξιᾷ κι' ἀριστερᾷ.

ΒΟΡΕΑΣ :—Ἔτσι ἔ ; Καλὲ τί μᾶς λές ! Ἐγὼ δὲν τάκούω ! Δική σου ἢ μή, θέλω τὴ γούνα. Δός μου τη ! Ἔλα ! ἂν δὲ μοῦ τὴ δώσῃς μὲ τὸ καλό, θὰ σοῦ τὴν πάρω μὲ τὴ βία. Καὶ θὰ σὲ τραντάξω τόσῳ δυνατά, ποῦ θὰ μαδήσῃ ὅλο τὸ μαλλί της, καὶ θὰ ἰδῇς τὶς τοῦφφες νὰ πετοῦν τριγύρω σου σὰν τὰ χιόνια. (*Τὴν πιάνει.*)

Η ΓΡΗΑ : — Βοήθεια ! βοήθεια ! Κλέφτες ! λῃστάδες ! ... (*Σεφωνίζει :*) Χωροφύλακες ! ... ἐδῶ ! ...

ΒΟΡΕΑΣ (*Τὴν τραντάζει :*)— Ἔλα ! Μοῦ τὴ δίνεις ἢ ὄχι ; Τὴ θέλω, σοῦ εἶπα, καὶ θὰ τὴν πάρω ! Βγάλ' τη γρήγορα ! Βγάλ' τη, σοῦ λέω !

Η ΓΡΗΑ. *ἀντιστέκεται* : — Ὄχι ! ὄχι !... Ποτέ ! ὁ τράγος ἦταν δικός μου, σοῦ λέω ! Ἄσε με, κλέφτη, παληόπαιδο. μάγκα, μὴ σὲ σκίσω μὲ τὰ νύχια μου !

ΒΟΡΕΑΣ, *τὴν ἀφίνει* : — Νύχια ἡ παληόγρηα ! Οὔτε γάτα !... Ἀϊ νὰ χαθῇς ! μ' αἱμάτωσες !... καποῦργα !...

ΧΡΥΣΗ, *πλησιάζει* : — Λοιπόν, Βορέα ; Πῶς πάει τὸ στοίχημα ;

ΒΟΡΕΑΣ : — Δὲν ἔκαμα τίποτα ! Καμμιὰ θέλλα καὶ κανένας ἀνεμοστρόβιλος δὲν θάταν ἱκανὸς νὰ νικήσῃ αὐτὴ τὴν παληόγρηα. Πολεμάει σὰ λυσσασμένη.

Η ΓΡΗΑ, *κουκουλώνεται μὲ τὴ γούνα της περισσότερο* :—Ὄχι ! δὲ θὰ μοῦ τὴν πάρῃς, μάγκα ! Ἄλλος τόσος νὰ γίνῃς, δὲ θὰ μοῦ τὴν πάρῃς !... Βρρρ ! τί κρύο ποῦ κάνει ! παγώνει τὴν καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου !

ΧΡΥΣΗ, *κτυπᾷ τὴ γρηὰ ἐλαφρὰ στὸν ὦμο* : — Κρυώνεις πολύ ;

Η ΓΡΗΑ :— Καὶ τί σὲ νοιάζει ἐσένα ; Μήπως μπορεῖς νὰ μὲ ζεστάνῃς ; Ἄσε με ἥσυχη, κορίτσι μου !

ΧΡΥΣΗ :—Πρέπει νὰ εἶσαι ὁλομόναχη 'ς τὸν κόσμο, ἔ ; Κανένας δὲν θὰ σὲ νοιάζεται... Καϋμένη γρηούλα ! .. Ἔ, πῶς πᾶς ; ζεστάθηκες λίγο ;

Η ΓΡΗΑ : — Λιγάκι... Ἡ γούνα, βλέπεις ...

ΧΡΥΣΗ, *τὴν κυττάζει 'στὰ μάτια* : — Ναί, βέβαια, ἡ γούνα... Καὶ πῶς πέρασες ὅλο τὸ χειμῶνα ; Φαντάζομαι πόσο θὰ ὑπέφερες μ' ἐκεῖνα τὰ κρῦα !...

Η ΓΡΗΑ :—Ἔ, ὅπως νὰ πῇς ! Ξύλα εὕρισκα στὸ λόγγο, μὰ τὸ φαγὶ δὲν ἦταν τόσο ἄφθονο... Ἐσὺ ὅμως φαίνεσαι πολὺ καλὸ κορίτσι.... Ἡ καρδιά μου ξεπαγώνει καὶ ζεσταίνεται σὰ μὲ κυττάζῃς ἔτσι μὲ τὰ γλυκά σου μάτια.

ΧΡΥΣΗ : — Ἄ μπᾶ ! εἶνε ἀπὸ τὴ γούνα.... Ἀλήθεια, τί καλὸ τράγο ποῦ τὸν εἶχες, νὰ σὲ ζεσταίνῃ ἀκόμα, δεκαπέντε χρόνια μετὰ τὸ θάνατό του !...

Η ΓΡΗΑ : — Ναί, βέβαια, δὲ σοῦ

λέω.... καλὴ ἡ γούνα' μὰ τὸ χειμῶνα, 'στὰ μεγάλα κρῦα, δὲ μὲ ζεσταίνει καὶ τόσο' τὴν ἀνοιξι πάλι πολλὲς φορὲς μὲ μουσκεύει 'στὸν ἱδρωτα.

ΒΟΡΕΑΣ : —Γρηά, τὸ νοῦ σου ! εἶνε κλέφτρα, θέλει νὰ σοῦ πάρῃ τὴ γούνα !

Η ΓΡΗΑ : — Σώπα ἐσύ ! ζιζάνιο ! Ἐγὼ τὸ τομάρι μου τὸ φυλάω καλά. Καὶ ξέρω νὰ διακρίνω τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὰ μάτια ! Αὐτὴ εἶνε καλὸ κορίτσι !

ΧΡΥΣΗ, *τὴν κυττάζει* : — Τὸ καλόδι σου θὰ εἶνε κρύο κ' ἔρημο' ἀλήθεια ; γιατὶ δὲν παίρνεις κανένα καλὸ κορίτσι νὰ σε νοιάζεται ; Θὰ σοῦ κτένιζε τάσπρα σου μαλλιά, θὰ σὲ παρηγοροῦσε ὅταν θὰ ἤσουν λυπημένη, θἄπαιζε μαζί σου ὅταν θὰ ἤσουν χαρούμενη, θὰ σοῦ ἔλεγε ὡραῖα τραγούδια καὶ θὰ κρατοῦσε τὰ παγωμένα χέρια σου μέσα 'στὰ δικά του τὰ ζεστά. Ἔτσι δὲν θὰ αἰσθανόσουν πιὰ κρύα τὴν καρδιά σου.

Η ΓΡΗΑ, *βάζει τὸ χέρι της μπροστὰ στὰ μάτια της* : — Ἄ ! πῶς λάμπ' ἡ μαντιά σου καὶ πῶς ζεσταίνει ! Ὦς τὰ κατάβαθα τῆς ψυχῆς μου μπαίνει ζέστη, καθὼς μὲ κυττάζεις καὶ μοῦ μιλᾷς... Πφ ! πφ ! πῶς ζεστάθηκα !..... Ἵδρωσα ! Δὲ μπορῶ πιὰ νὰ βαστάξω... θὰ βγάλω τὴ γούνα μου. Βόηθησέ με ! (*Βγάζει τὴ γούνα της, ἐνῷ ἡ Χρυσῆ τὴν βοηθεῖ*).

ΧΡΥΣΗ : — Βορέα, ἔχασες τὸ στοίχημα ! σοῦ βγάζω ἕνα φτερὸ ἀπὸ τὴ φτεροῦγά σου !

ΒΟΡΕΑΣ, *μὲ κατεβασμένα μοῦτρα* :— Ναί, ἐκέρδισες, τὸ βλέπω Μὰ δὲν τὸ χωρεῖ ὁ νοῦς μου ! Ὑπάρχει λοιπὸν 'στὸν κόσμο κάτι τι δυνατώτερο ἀπὸ τὴ δύναμι ;

ΧΡΥΣΗ :—Ὦ, ναί ! Ἡ καλωσύνη ! Ἔλα, γρηούλα ! Ἐγὼ γιὰ νὰ σ' ἀνταμείψω, θὰ πλημμυρίσω τώρα τὸ φτωχό καλυβάκι σου μὲ ὀλόχρυσο φῶς ! [*Αὐλαία*]

(*Παράφρασις*). ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η 5η ΜΑΪΟΥ

Ἀγαπητοί μου,

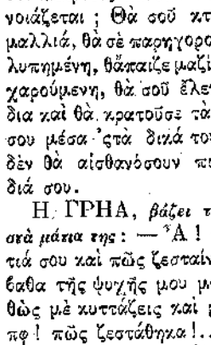

ΝΩΡΙΖΕΤΕ ὅτι ἡ ἐπιστολή μου αὐτὴ εἴμπορεῖ νὰ εἶνε ἡ τελευταία ; Διότι μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς ἄλλης θὰ μεσολαβήσῃ ἡ 5η Μαΐου. Ἡ ἡμέρα δηλαδή, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ σύρα τοῦ κομήτου τοῦ Χάλλεϋ θὰ ἐγγίσῃ τὴν γῆν. Ἐὰν λοιπόν, ὅπως εἴπαν, ἡ συνάντησις αὐτὴ θὰ εἶνε καταστρεπτικὴ διὰ τὸν πτωχόν μας πλανήτην, ὄχι μόνον δὲν θὰ σᾶς γράψω ἄλλην ἐπιστολήν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν ἀκόμη ποῦ σᾶς γράφω σήμερα, δὲν θὰ τὴν διαβάσετε καθόλου...

Ἔ καὶ νὰ τὸ ἤξευρα, νὰ ἤμουν βέβαιος !...Ἀντὶ νὰ εἶμαι τώρα κλεισμένος καὶ νὰ γράφω, θὰ ἐπήγαινα νὰ χαρῶ ὀλίγην ἐξοχὴν εἰς τὴν ὡραίαν αὐτὴν ἀνοιξιάτικην ἡμέραν, καὶ νὰποχαιρετίσω τὸν κόσμον μὲ τὰ λόγια τοῦ Διάκου : «Γιὰ ἰδὲς καιρὸ ποῦ ἐδιάλεξε ὁ χάρος νὰ μᾶς πάρῃ !...» Ἀλλὰ πῶς τὸ θέλετε ποῦ δὲν πιστεύω τίποτε ἀπὸ αὐτά ; Ἀπεναντίας εἶμαι τόσον βέβαιος ὅτι θὰ διαβάσετε κατὰ αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν μου, ὥστε κατὰ τὸ σύνηθες θὰ προσέξω νὰ μὴν ἔχῃ οὔτε ἓν τυπογραφικὸν λάθος... Πῶς, θὰ εἰπῆτε ' εἶμαι ἀστρονόμος ἐγώ ; καὶ εἶμαι εἰς θέσιν νὰ κρίνω ποῖοι ἀπὸ τοὺς ἀστρονόμους ἔχουν δίκαιον : οἱ φοβούμενοι καταστροφὴν ἢ οἱ προλέγοντες ἁπλῆν διασκέδασιν μὲ τὸν κομήτην ; Ὄχι βέβαια' ἀλλὰ πιστεύω εἰς τὴν σοφίαν καὶ ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ. Πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ καταστρέψῃ εἰς μίαν στιγμὴν τὸν ὡραῖον αὐτὸν κόσμον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπάρχουν τὰ ἐκλεκτότερα τῶν πλασμάτων του, ἡ λογικὴ ἀνθρωπότης ; Ὑπεράνω τῶν φυσικῶν νόμων, τοὺς ὁποίους ἐξετάζουν οἱ ἀστρονόμοι, εἶνε ὁ Θεός. Καὶ Αὐτὸς κυβερνᾷ, Αὐτὸς διευθύνει τὸν χορὸν τῶν τεραστίων σφαιρῶν, αἱ ὁποῖαι τρέχουν εἰς τὸ ἄπειρον.

Δὲν εἰξεύρω πῶς εἴμπορεῖ νὰ σκέπτωνται ὅσοι φοβοῦνται καὶ ὅσοι τρελλαίνονται ἀπὸ τὸν φόβον των ὁσάκις προλέγεται ἡ συντέλεια τοῦ κόσμου' (καὶ τώρα, μὲ τὸν κομήτην τοῦ Χάλλεϋ πολλοὶ δυστυχεῖς ἐτρελλάθησαν). Ἀλλ' ἐγὼ ὁμολογῶ ὅτι περιμένω ἀνυπομόνως νὰ περάσῃ αὐτὴ ἡ 5 Μαΐου, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ἠμπορέσω...νὰπολαύσω τὸ θέαμα. Λέγουν δὲ ὅτι θὰ εἶνε κάτι σπάνιον, μοναδικόν. Ὁ κομήτης θὰ φαίνεται πλέον τὴν νύκτα, μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου. Μὲ τὴν γιγαντιαίαν οὐράν του θὰ διασχίζῃ ὅλον σχεδὸν τὸ στερέωμα. Τόσον λαμπροὺς καὶτόσον μεγάλους κομήτας δὲν βλέπει κανεὶς καθημέραν... Ἄλλως τε τὸ θαυμάσιον φαινόμενον θὰ εἶνε πλέον ἀμιγὲς κάθε φόβου. Ὁ κομήτης, ὁ ὁποῖος ἔρχεται ὁλονὲν πρὸς τὴν γῆν, θὰπομακρύνεται τότε καὶ θὰ μᾶς ἀποχαιρετᾷ. Καὶ ὁ κίνδυνος θὰ ἔχῃ πάλιν περάσῃ διὰ ἑβδομήντα τόσα χρόνια...

Αὐτὰς τὰς ἡμέρας ὁ κομήτης φαίνεται μόνον τὸ πρωί, εἰς τὴν ἀνατολήν. Πρέπει νὰ ἐξυπνήσῃ κανεὶς ἀπὸ τὰς τρεῖς διὰ νὰ τὸν ἰδῇ. Μετὰ μίαν ὥραν σβύνει. Τὸ ἐπεχείρησα δύο φορές, ἀλλὰ καὶ τὰς δύο ἤῦρα τὸν οὐρανὸν συννεφιασμένον. Πολλοὶ ἄλλοι ὅμως, εὐτυχέστεροι, κατώρθωσαν νὰ ἰδοῦν τὸν κομήτην καὶ νὰ λάβουν μίαν ἰδέαν τῆς ἀγρίας λαμπρότητος, τὴν ὁποίαν θὰ παρουσιάσῃ ἀργότερα εἰς τοὺς κατοίκους τῆς γῆς. Μία κυρία μάλιστα, ἡ ὁποία πολὺ τὸν ἐφοβεῖτο, τὸν εἶδε καὶ... ἐθεραπεύθη ἀπὸ τὸν φόβον της. Παρατηροῦσα τὴν οὐράν του, διέκρινεν ἀπὸ πίσω ἄστρα.

— Τόσον ἀραιὰ καὶ διαφανὴς εἶνε λοιπὸν ἡ οὐρά ; ἐσυλλογίσθη. Καὶ ὅμως αὐτὴ λέγουν ὅτι θὰ σαρώσῃ τὴν γῆν. Ἀλλὰ τί ἄρωμα εἴμπορεῖ νὰ γίνῃ μὲ τόσον ἄϋλην σκούπαν ;...

Οὕτως ἡ ἄλλως, ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι φοβοῦνται περισσότερον τὸν κομήτην ἐκεῖνοι ποῦ δὲν τὸν εἶδαν ἀπὸ ἐκείνους ποῦ τὸν εἶδαν. Τὸν ἄγνωστον ἐχθρὸν τὸν φαντάζεται κανεὶς τρομερώτερον...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΚΟΚΚΟΣ ΣΤΑΡΙ

Μέσα στοὺς τόσους σπόρους
εἶμ' ἕνας κόκκος στάρι·
μάχω μεγάλη χάρι
κι' ἀπ' τὸ Θεὸν εὐχή·
Ἀψήφισα, τὸ ξέρω,
τὰ μάτια μὲ κυττάζουν
καὶ δὲν μὲ λογαριάζουν
ὡς καὶ οἱ πειὸ φτωχοί.

Εἶμαι μικρὸς ποῦ μόλις
μὲ πιάνει ἀνθρώπου χέρι
χωρὶς καλὰ νὰ ξέρῃ
ἂν κάτι τι κρατῇ·
τόσο μικρὸς ποῦ χάμω
δὲν πιάνω διόλου θέσι
καὶ δίχως νὰ πονέσῃ
τὸ πόδι μὲ πατεῖ.

Καὶ στοῦ πουλιοῦ τὰ μάτια
μικρὸς φαίνομ' ἀκόμα,
μ' ἁρπάζουνε στὸ στόμα
τὰ πειὸ μικρὰ πουλιά.
καὶ τὸ μικρὸ μερμήγκι
ἀκούραστα μὲ σέρνει
κι' ἀκούραστα μὲ φέρνει
στὴ μερμηγκοφωλιά.

Μέσα στοὺς τόσους σπόρους
τ' εἶν' ἕνας κόκκος στάρι ;
Μάχω μεγάλη χάρι
κ' ἀπ' τὸ Θεὸν εὐχὴ
ν' αὐξάνω, νὰ πλιθαίνω,
νὰ διπλομεγαλώνω,
τὴ ρίζα μου ν' ἁπλώνω
στὸ χῶμα τὸ τραχύ.

Καὶ σὴν κορφή μου ἁπάνω
τὸ στάχυ μου προβάλλει
καὶ κόκκοι, κόκκοι κι' ἄλλοι
εἶνε κρυμμένοι ἐκεῖ·
καὶ μέσ' 'ς αὐτὸ τὸ στάχυ
μὲ τὸ χρυσό του χρῶμα
ἀνάλεστον ἀκόμα
τ' ἀλεύρι κατοικεῖ.

Εἶμαι μικρός, τὸ ξέρω,
μὰ πλούτη ἔχω κρυμμένα
καὶ τρέφονε' ἀπὸ μένα
καὶ πλούσιοι καὶ φτωχοί·
γιατὶ μέσα στοὺς σπόρους
ἐγὼ εἶμαι κόκκος στάρι
κ' ἔχω μεγάλη χάρι
κι' ἀπ' τὸ Θεὸν εὐχή.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'. (*Συνέχεια*)

Περίληψις τῶν προηγουμένων : *—Μετὰ μακρὸν χωρισμόν, ὁ μικρὸς βοημὸς Τιάρκος ἐπανευρίσκει τυχαίως τὴν μικρὰν Ζινέττην, τὴν ἀδελφικήν του φίλην, μὲ τὴν ὁποίαν συναντᾷ πλησίον τοῦ βασιλέως τῶν βοημῶν Βοδόγ. Ἡ Ζινέττα εἶχε διαταχθῇ ἀπὸ τὸν Βοδόγ νὰ τὸ φεύγῃ τὴν συνέντευξιν τοῦ Τιάρκου, διὰ νὰ λησμονήσῃ τελείως τὸ παρελθόν του ὡς βοημοῦ. Διὰ τοῦτο, καὶ ὅταν πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν τὸν εἶδεν εἰς τὴν Βιέννην, δὲν τὸ ὡμίλησεν. Ὁ Τιάρκος ἐρωτᾷ ἂν ἦτο τῷ ὄντι αὐτὴ τὴν ὁποίαν εἶδεν εἰς ἓν παράθυρον:*

—Ἐγὼ ἤμουν, ἐγώ! ἀπεκρίθη ἡ Ζινέττα, καὶ νἆξερες πόσο λυπήθηκα ὅταν σὲ εἶδα νὰ φεύγῃς, καὶ πόσο μετανόησα ποῦ δὲν σ' ἐφώναξα πίσω!..

Ὁ βασιλεὺς Βοδόγ ὑπέλαβε:

— Εἶσθε καλὰ παιδιὰ καὶ οἱ δύο· καὶ θὰ νταμαιρεθῆτε ἀργότερα διὰ τὴν ὑπακοήν σας!

Ὁ Τιάρκος διηγήθη κατόπιν ὅλα ὅσα τῷ συνέβησαν ἀφότου ἐχωρίσθη ἀπὸ τὸν Βοδόγ. Ὅταν ἔφθασεν εἰς τὴν συνάντησίν του μὲ τὸν Ναπολέοντα, μειδίαμα χαρᾶς καὶ θριάμβου ἐφώτισε τὴν μορφὴν τοῦ γέροντος.

— Αἱ ἐλπίδες μου πραγματοποιοῦνται γρηγορότερα ἀφ' ὅ,τι ἐπίστευα, εἶπε. Παιδί μου, τὸ μέλλον ἀνοίγεται ἐμπρός σου λαμπρόν, καὶ εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς διότι τὸ τέχνασμά μου ἐπέτυχε... Ἰδού, τώρα εἶσαι ὑπότροφος τοῦ Αὐτοκράτορος καὶ μαθητὴς τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ Λυκείου. Εἰμπορῶ νὰ ποθάνω ἥσυχος, διότι εἰς τὸ ἑξῆς ὁ Αὐτοκράτωρ τῶν Γάλλων θὰ εἶναι ὁ προστάτης σου!

Ἐνῷ ἐγίνετο αὐτὴ ἡ συνομιλία, ἡ κυρὰ – Σαμπώ, ἡ σύζυγος τοῦ πεταλωτοῦ, ἡτοίμασεν ἐν ὡραῖον πούντσι, καὶ ὅλοι ἔπιαν ὑπὲρ τῆς ὑγείας καὶ τῆς προόδου τοῦ Τιάρκου, ὑποτρόφου τοῦ Ναπολέοντος.

Ἡ εὐτυχία τοῦ μικροῦ βοημοῦ συνεπληρώθη, ὅταν ὁ Βοδόγ τῷ ἀνήγγειλεν ὅτι ἡ Ζιννέτα μετὰ τῆς οἰκογενείας Σαμπὼ θὰ ἐπήγαιναν μετ' ὀλίγον νὰ τὸν εὕρουν εἰς τὸ Παρίσι, ὅπου ὁ πεταλωτὴς θὰ ἐγκαθίστατο μετὰ τὸν πόλεμον νὰ ἐξασκήσῃ τὸ ἐπάγγελμά του.

— Ἀμὴ σεῖς, ἀφέντη; ἠρώτησεν ὁ Τιάρκος. Δὲν θἄλθετε στὸ Παρίσι;

Ὁ γέρων ἐκίνησε τὴν κεφαλήν του μελαγχολικῶς καὶ ἀπεκρίθη:

— Ὁ βασιλεὺς τῶν Βοημῶν δὲν εἰμπορεῖ νὰ σταθῇ πουθενά... Ἄλλως τε τὸ τέλος τῆς ἡμέρας πλησιάζει... Ὁ προορισμός του ἐξεπληρώθη...

Δὲν ἠθέλησε νὰ ἐξηγήσῃ τοὺς αἰνιγματώδεις αὐτοὺς λόγους. Ἀλλὰ καλέσας πλησίον του καὶ ἐναγκαλισθεὶς μαζὶ καὶ τὰ δύο παιδιά, τοῖς ἔδωσε τὰς τελευταίας συμβουλάς του.

— Μικροί μου φίλοι, τοῖς εἶπε, νέα ζωὴ πρόκειται νἀρχίσῃ τώρα διὰ σᾶς. Πάει, τελειόνει αὐτὴ ἡ βοημικὴ ζωή, ἡ ἄπατρις, ἡ ἀλῆτις, ποῦ σᾶς ἔκαμεν ἴσως εὐτυχῆ, ἀλλὰ ποῦ σᾶς ἐκεφύλασσε θλιβερὰς ἡμέρας ἀθλιότητος δι' ἀργότερα... Ἠθέλησα, ἀγαπητά μου παιδιά, νὰ σᾶς κάμω κάτι καλλίτερο ἀπὸ δυστυχισμένους καὶ περιφρονημένους Ἀτσιγγάνους. Σένα, Τιάρκο, κατώρθωσα νὰ σὲ προστατεύσουν οἱ Γάλλοι διὰ νὰ γίνῃς Γάλλος. Ἀπὸ σὲ ἐξαρτᾶται τώρα, ἀπὸ τὴν ἐπιμέλειάν σου, ἀπὸ τὴν καλὴν διαγωγήν σου, ἀπὸ τὴν εὐφυΐαν σου, νὰ προοδεύσῃς. Ὁ δρόμος τοῦ μέλλοντος εἶνε ἐμπρός σου ἀνοικτός. Σένα, Ζινέττα, οἱ καλοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι, εἰς τοὺς ὁποίους σ' ἐμπιστεύομαι, θὰ σὲ κρατήσουν ἕως ὅτου ὁ μικρός σου φίλος θὰ γίνῃ ἕνας λαμπρὸς ἀξιωματικός, ἀπὸ ἐκείνους εἰς τοὺς ὁποίους τὸ παντοδύναμον χέρι τοῦ Ναπολέοντος χαρίζει πλούτη, τίτλους καὶ καμμίαν φορὰν στέμματα. Ἀργότερα θὰ τὸν πάρῃς ἄντρα σου, καὶ θὰ εἶσθε εὐτυχεῖς ὅσον εἰμπορεῖ νὰ εἶνε κανεὶς εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον!

— Ὥστε λοιπόν, ἠρώτησεν ἡ Ζινέττα μὲ δακρυσμένα μάτια, διότι τῆς ἔκαμε μεγάλην ἐντύπωσιν τὸ ἐπίσημον ὕφος μὲ τὸ ὁποῖον τοῖς ὡμιλοῦσεν ὁ γέρων· ὥστε λοιπὸν θὰ μᾶς ἀφίσετε γιὰ πάντα; δὲν θὰ σᾶς ξαναϊδοῦμε πιὰ ποτέ;

Ὁ βασιλεὺς Βοδόγ ἐσκέφθη ὀλίγον. Ἔπειτα διήνοιξε τὸν μακρόν του μανδύαν, ἐξεπέρασεν ἀπὸ τὸν λαιμόν του ἓν μετάλλιον δεμένον εἰς χρυσῆν, ἄλυσιν, καὶ τὸ ἐπέρασεν εἰς τὸν λαιμὸν τῆς Ζινέττας.

— Σοῦ δίδω, τῆς εἶπε, τὸ ἴδιον χρυσὸ νόμισμα ποῦ ἔδωσα καὶ τοῦ Τιάρκου, τὴ νύκτα ἐκείνη ποῦ τὸν ἀφίσαμε στὴ μέση τοῦ δρόμου ἀναίσθητο... Θυμᾶσαι;... Καὶ τώρα, συλλογισθῆτε καλὰ καὶ μὴν ξεχάσετε ποτὲ αὐτὰ ποῦ θὰ σᾶς πῶ. Ὅταν θὰ εἶσθε στὸ Παρίσι, ἂν κανένας μεγάλος κίνδυνος σᾶς ἀπειλήσῃ ποτέ, εἴτε τὸν ἕνα σας εἴτε τὸν ἄλλον, θὰ πᾶτε εἰς τὴν Ταβέρναν τῶν Βοημῶν, ποῦ βρίσκεται στὴν Πουασονιέρα, ἐπάνω στὸ δρόμο ποῦ πηγαίνει στὸ χωριουδάκι Κλινιανκούρ. Ἐκεῖ, θὰ δώσετε στὸ διευθυντὴ αὐτοῦ τοῦ καταστήματος τὸ μετάλλιον ποῦ φορεῖτε στὸ λαιμό σας, καὶ τὸ μετάλλιον αὐτὸ θὰ τὸ λάβω ὁπουδήποτε καὶ ἂν εἶμαι. Πῶς; Μὴ σᾶς μέλῃ. Εἶναι δουλειὰ τῶν βοημῶν· καὶ οἱ βοημοὶ ξέρουν πάντα ποῦ βρίσκεται ὁ βασιλεὺς Βοδόγ. Μόλις λάβω αὐτὸ τὸ νόμισμα, θὰ ἐννοήσω ὅτι κινδυνεύετε καὶ θὰ τρέξω ἀμέσως νὰ σᾶς βοηθήσω. Ἐνοήσατε;

— Μάλιστα, ἀφέντη! ἀπεκρίθησαν συγχρόνως ὁ Τιάρκος καὶ ἡ Ζινέττα.

— Λοιπόν, εἰς τὴν Ταβέρναν τῶν Βοημῶν, στὴν Πουασονιέρα, κοντὰ στὸ Κλινιαρκούρ, μὴν ξεχνᾶτε! Καὶ τώρα, παιδιά μου, πρέπει νὰ χωρισθοῦμε. Καθένας ἂς τραβήξῃ τὸ δρόμο του. Θὰ ξανανταμωθῆτε στὸ Παρίσι.

Ὁ βασιλεὺς διέταξε· δὲν εἶχον νὰ κάμουν ἄλλο παρὰ νὰ ὑπακούσουν. Ὁ Τιάρκος ἠσπάσθη τὴν μικρὰν του φίλην, καὶ ἀποχαιρετήσας τὸν κύριόν του, ἐξεκίνησε διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Λουδοβίκου Κορμᾶ.

Εἰς τὴν σκοτεινὴν καὶ παγερὰν νύκτα, ἐνῷ ἀπεμακρύνετο λυπημένος, ἤκουσε μίαν φωνούλαν ἡ ὁποία τὸν προέπεμπε τρέμουσα:

— Στὸ Παρίσι!

Ἐστράφη καὶ εἶδε τὰ ξανθὰ μαλλιὰ τῆς Ζινέττας, φωτιζόμενα ἀπὸ τὴν λάμψιν τῆς σβυνομένης πυρᾶς. Ὕψωσε τὰς χεῖρας καὶ ἀπεκρίθη μὲ φωνὴν παλλομένην ἀπὸ συγκίνησιν καὶ ἐλπίδα:

— Στὸ Παρίσι!

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΜΕΡΟΥΣ

(Ἕπεται συνέχεια).

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

«Νέα ζωὴ ἀρχίζει τώρα διὰ σᾶς... (Σελ. 192 στ. β')

ΜΥΘΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΙΣΩΠΟΝ

ΧΕΛΩΝΑ ΚΑΙ ΑΕΤΟΣ

Παρακαλῶντας μιὰ Χελώνα τὸν Ἀετό,
Τοῦ λέει :—Μάθε κ' ἐμένα νά... πετᾶ!
«—Μὰ δὲν τὸ βλέπεις, πῶς γεννήθης ἑρπετό;

Τὴ μαζεμένη σου δὲν νοιώθεις τὴν οὐρά;
Τὸ φαλακρό κεφάλι σου χωρὶς φτερά;
Ποιά, δὲν προβλέπεις, θὲ νὰ πάθῃς συμφορά;»

Τοῦ κάκου ὅμως! ἐκείνη τὸν παρακαλεῖ,
Τεντόνοντας ποδάρια, οὐρίτσα, κεφαλή,
Τὴ χάρη νἀν τῆς κάνῃ, νὰ γενῇ πουλί...

Θυμόνει τότ' ἐκεῖνος, καὶ μ' ὁρμὴ
Στὰ νύχια τὴν ἁρπάζει στὴ στιγμὴ
Καὶ τῆς ἀφίνει ἀπὸ τὰ αἰθέρια τὸ κορμί...

Σὰν ὅλους τοὺς περήφανους κι' αὐτή,
Ποῦ νὰ φανοῦν, ἀπὸ ἑρπετά, ζηλοῦν ἀηδί,
Στὰ βράχη ἀπ' τὰ ψηλὰ γκρεμοτσακίζεται
Καί, σὰ σταμνὶ σπασμένο, θρυψαλλίζεται!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Δύο Γίγαντες.

(*Ἀνακοίνωσις τοῦ Ἀεροπεζοναύτου.*)

« Ἀγαπητὴ Διάπλασις. Ἐδημοσίευσες ἕως τώρα πολλὰ γιγαντιαῖα πράγματα: μολύβι, κασκέτον, σιγάρον, κτλ. Ἐγὼ σοῦ στέλλω τώρα νἀδημοσιεύσῃς, ἂν θέλῃς, καὶ δύο γιγαντιαίους ἀνθρώπους, ἢ ἀπλούστερα γίγαντας. Ὁ πρῶτος, γνωστότατος εἰς τὸ Λονδῖνον, εἶνε Ἰρλανδός, ὕψους 2,08. Ἐσχάτως κατετάχθη εἰς τοὺς Γρεναδιέρους τῆς Βασιλικῆς φρουρᾶς. Ἀλλὰ συνέβη κάτι ἀπρόοπτον: ἡ σκοπιά του δὲν τὸν ἐχωροῦσεν! Ὁ ἄλλος εἶνε μαῦρος στρατιώτης τοῦ ἀγγλικοῦ στρατοῦ τοῦ Σουδὰν καὶ ἔχει λάβῃ πολλὰ βραβεῖα ἀνδρείας. Τὸ ὕψος του εἶνε 2,11. Περνᾷ δηλαδὴ τὸν συνάδελφόν του κατὰ 3 ἑκατοστά.»

Τὸ μεγαλείτερον ὡρολόγιον τοῦ κόσμου.

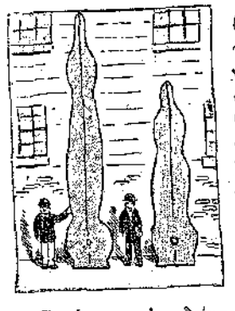

Ἐτοποθετήθη ἐσχάτως εἰς τὸν πύργον ἑνὸς ἐργοστασίου τοῦ Jesey City τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Τὸ ἐργοστάσιον αὐτὸ ἀνήκει εἰς τοὺς Κόλγκατ καὶ Σαν. Ἡ εἰκὼν μας παριστᾷ μόνον τοὺς δείκτας τοῦ γιγαντιαίου ὡρολογίου του. Εἰμπορεῖτε νὰ κρίνετε περὶ τοῦ μεγέθους των ἐξ ἀντιπαραβολῆς πρὸς τοὺς πλησίον ἱσταμένους ἀνθρώπους, καὶ ἀπὸ τοὺς δείκτας πλέον ἐννοεῖτε τί περιφέρειαν θὰ ἔχῃ ἡ πλάξ καὶ ἡ μηχανὴ ἐν γένει!

Καὶ τὸ ἀπλούστερον.

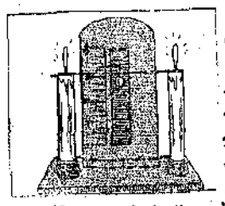

Καὶ αὐτὸ ποῦ βλέπετε εἶνε ὡρολόγι. Τὸ ἐπενόησεν ἕνας γάλλος χωρικός, διὰ νὰ μετρᾷ τὰς ὥρας ἀπὸ τὰς ὀκτὼ τὸ βράδυ ποῦ ἐγύριζεν εἰς τὸ σπίτι του. Ἀποτελεῖται, καθὼς βλέπετε, ἀπὸ δύο κηρία καὶ ἀπὸ μίαν σανίδα, ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶνε σημειωμένοι οἱ ὧραι ὅπως οἱ βαθμοὶ εἰς τὸ θερμόμετρον. Ἐπὶ τῶν δύο κηρίων στηρίζεται ὁ μετάλλινος δείκτης, ὁ ὁποῖος ὁλονὲν κατεβαίνει ὅσον καίονται τὰ κηρία καὶ περνᾷ ἡ ὥρα, τὴν ὁποίαν ὁ εὐφυὴς χωρικὸς ἠμπορεῖ οὕτω νὰ βλέπῃ.

Δὲν εἶνε ρεκλάμα...

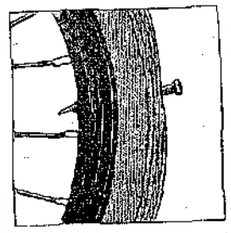

Κάτι περιεργότατον συνέβη εἰς ἕνα ποδηλάτην, εἰς τὸ Παρίσι. Ὁ τροχὸς τοῦ διεκύκλου του συνήντησε καθ' ὁδὸν ἕνα καρφὶ μήκους 10 ἑκατοστῶν. Τὸ καρφὶ αὐτὸ ἐτρύπησε τὸ καουτσούκ, ἐχώθη εἰς τὸν θάλαμον τοῦ ἀέρος καὶ ἐβγῆκεν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς ἄντυγος, χωρὶς νὰ ξεφουσκωθῇ τὸ καουτσούκ. Μάλιστα ὁ ποδηλάτης δὲν ἀντελήφθη τὸ συμβάν, παρὰ ὅταν ἐγύρισεν εἰς τὸ σπίτι του!

Ὀπτικὸν παίγνιον.

(*Ἐστάλη ὑπὸ Μαρίας Ι. Χαϊδοπούλου*)

Πῶς ὁ καλόγηρος αὐτὸς θὰ πάρῃ τὸ χάπι του; Κρατήσατε ἐμπρός σας τὴν εἰκόνα, εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων ἑκατοστῶν οὕτως ὥστε τὸ χάπι — τὸ μαῦρον σημάδι ποῦ βλέπετε, — νἀντικρύζῃ τὴν μύτην σας. Κυττάζετε τὸ ἀτενῶς, καὶ συγχρόνως πλησιάζετε σιγὰ τὴν εἰκόνα εἰς τὰ μάτια σας. Προσέχετε μόνον νὰ τὴν διατηρῆτε πάντοτε εἰς τὸ ἴδιον ὕψος, ὥστε, ὅπως εἴπαμεν, ἡ μύτη σας νὰ εἶνε ἀντίκρυ εἰς τὸ χάπι. Μίαν στιγμὴν θὰ τὸ ἰδῆτε νὰ χώνεται εἰς τὸ στόμα τοῦ καλογήρου, ὁ ὁποῖος φαίνεται ὡς νὰ τὸ σπρώχνῃ μὲ τὸ χέρι του!

Ἀριθμητικὸν παίγνιον.

(*Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φλογέρας τοῦ Βασιλειᾶ*)

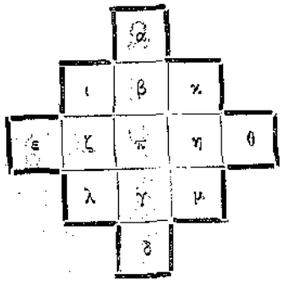

Οἱ ἀριθμοὶ 2,3,4,5,5,6,7,8,9,10, 11,13,16, νὰ τοποθετηθοῦν ἐντὸς τῶν τετραγωνιδίων κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε εἰς τὸν σταυρὸν τὸν ἀποτελούμενον ἐκ τῶν τετραγωνιδίων **αβγδ** καὶ **εζπιθ**, νὰ ἔχωμεν ἄθροισμα, καθέτως καὶ ὁριζοντίως, τὸν ἀριθμὸν 36. Εἰς δὲ τὸ τετράγωνον, τὸ ἀποτελούμενον ἐκ τῶν τετραγωνιδίων **ιδκζπιλγμ** νὰ ἔχωμεν ἄθροισμα κατὰ στήλας, καθέτως καὶ ὁριζοντίως, τὸν ἀριθμὸν 27.

Δήλωσις : Κάθε συνδρομητής, ἀγοραστὴς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὴν λύσιν τοῦ ἄνω Παιγνίου εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολήν του μὲ ***μίαν δεκάραν ἢ μὲ ἕνα δεκάλεπτον γραμματόσημον.*** Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ τὸ ὁποῖον θἀποταλεσθῇ ἀπὸ τὰ δεκάλεπτα, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν ***διὰ κλήρου*** μερικοὺς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως ***δωρεάν,*** τὸν πρῶτον κληρωθησόμενον δι' ἓν ἔτος, τοὺς δὲ λοιποὺς δι' ἑξαμηνίαν ἢ τριμηνίαν. (Ἐὰν κληρωθῇ συνδρομητής, ἡ συνδρομή του θὰ παραταθῇ).

Λύσις τοῦ Παιγνίου τοῦ 21 φυλλαδίου.

Αἱ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε: ***Ἥρα, Μαχάων, Μήδεια, Μίλων, Ἑρμῆς, Πηνελόπη, Σιμωνίδης, Ἀγησίλαος.***

Ἡ συλλαβὴ ΑΟ ἐτυπώθη κατὰ λάθος ΟΛ· ἀλλ' ἦτο ἀσήμαντον κ' εὐκόλως ἐννοούμενον τὸ παρόραμα, ὥστε δὲν ἐκρίναμεν ἀναγκαῖον νὰ ματαιώσωμεν διὰ τοῦτο τὸ Παίγνιον.

Ἴδε τὸν Ὁδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομητοῦ, Κεφ Β

ΑΠ' ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΜΟΥ

Παίζε, ὄμορφό μου ἀγέρι, μὲ τῶν δενδρῶν τὰ κλώνια τάνθηρά!

Φύσα καὶ σπέρνε παντοῦ τὴν ταραχὴ καὶ τῆς ζωῆς τὴν πάλη. Δὲν μ' ἀρέσει ἡ ἠρεμία. Φύσα βορρηᾶ, πνέε δυστυχία!

Συντάραττε τὴ θάλασσα καὶ ἄφριζε τὸ κῦμα, καὶ ἀλύσητα κυνήγησέ το, ὥς ποῦ μὲ ὁρμὴ 'στὸ βράχο ἐκεῖ μακρυὰ ἠρωϊκὰ νὰ σβύσῃ.

Κάμε τὰ φύλλα τοῦ δενδροῦ νὰ ἀλληλοκτυποῦνται, τὸ κυπαρίσσι λύγιζε τὸ ὑπερήφανο, ταπείνωνε τὴ λεύκη τὴν πανύψηλη, τὴ ῥοδοδάφνη χτύπαε, τὴ ῥοδαλὴ παρθένα, ἄγριε βορρηᾶ!

Συντάραττε τὰ βάθη τῆς ψυχῆς, ρίχνε 'στὴν καρδιὰ τοῦ πόνου τὴ χολή, ταπείνωνε τὸν ἰσχυρό, λύγιζε τὸν ὑπερήφανο, χτύπαε τὴ δειλὴ ψυχή, ποῦ τρέμει 'στὸ πέρασμά σου, ἀσπλαχνη δυστυχία! Χτύπα! Ποιὸς σὲ φοβᾶται, ποιός; Ἴδοὺ τὰ στήθη ὅλα ποῦ προτείνονται. Ἐμπρός! ἂν νικηθοῦν καὶ φονευθοῦν, καλὰ νὰ πάθουν οἱ δειλοί, οἱ τρισδειλοι! Ἂν ὅμως μείνουν ἀπαθεῖς, ἂν ὑπερήφανοι δεχθοῦν τὰ πλήγματά σου, τετέλεσται! Σύ, δυστυχία, ἐταπεινώθης, σύ, ἡ τοὺς πάντας ταπεινώσασα.

Καὶ τότε... τί ἀπόλαυσις θὰ εἶνε ἡ ζωή τους!

Ἐμπρός! χτύπα! Γιὰ νὰ σὲ συνειδίσουν καὶ νὰ μὴ τρέμουν 'σὰν διαβαίνῃς, οἱ δειλοί! Χτύπα! γιὰ νὰ μάθουν ὕστερα πῶς νὰ σὲ ταπεινώνουν!

Φύσα, φύσα, ἀγριόμαλλε βορρηᾶ, μ' ἀρέσει ν' ἀντικρύζω παντοῦ τὴ ζωή, τοῦ βίου τὴν τρικυμία! Ἔτσι μ' ἀρέσει!

Ἀφρόκρινο

ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΡΙΑ

Εἶχα μιὰ μεγάλη ἀπορία: «Κάθε πουλάκι κλωσσῇ τ' αὐγά ποῦ θὰ γεννήσῃ τὸ ἴδιο· ἡ ὄρνιθα κλωσσῇ καὶ ἄλλων ὀρνίθων αὐγά. Διατί;» Ὅσους κι' ἂν ρώτησα δὲν ἤξευραν νὰ μοῦ εἰποῦν καὶ μ' ἔστελλαν νὰ ρωτήσω τὲς ἴδιες!... Μὰ πῶς νὰ τὲς ρωτήσω ποῦ οὔτε ἡ ὄρνιθες ξέρουν Ἑλληνικά, οὔτ' ἐγὼ ὀρνιθικά! Ἀ τὴν ἐποχὴ τοῦ Αἰσώπου ποῦ ὡμίλουν τὰ ζῶα Ἑλληνικά, δὲν εὑρέθη, βλέπετε, κανεὶς ἕξυπνος 'σὰν κ' ἐμένα!

— Λοιπόν;

— Λοιπὸν εἰς τὰ 1910 ὁ ποιητὴς Ροστὰν ἔκαμε πάλιν τὰ ζῶα νὰ ὁμιλοῦν... Γαλλικά! Δὲν ἔχομεν πλέον καιρὸ γιὰ χάσιμο, ἐσκέφθην, ἄρπαξα τὸ Γαλλοελληνικὸν λεξικὸν τοῦ Βυζαντίου, κ' ἕνα καὶ δύο στὸν ὀρνιθῶνα, ἐμπρὸς 'στὴν γρηᾶ-κλώσσα, τὴν μητέρα τοῦ Σαντεκλέρ. — Μπὸν ζοὺ, μαντὰμ Κλώσσα... Καὶ διὰ νὰ μὴ σᾶς τὰ πολυλογῶ, ἐπειδὴ οἱ περισσότεροι ἀπὸ σᾶς δὲν ξεύρετε Γαλλικά, τῆς εἶπα τὴν ἀπορίαν μου.

— Κλού, κλού, κλού, παιδὶ τῶν ἀνθρώπων, ἀπήντησε γαλλικὰ καὶ μὲ μεγάλον θυμὸν ἡ γρηᾶ-κλώσσα, πρῶτα καὶ 'μεῖς κλωσσούσαμε ἡ κάθε μιὰ μόνον τ' αὐγά ποῦ ἐγεννοῦσε ἡ ἴδια· ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ὅμως ποῦ ἀρχίσατε σεῖς οἱ ἄνθρωποι νὰ τρώγετε τ' αὐγά μας... (ἐδῶ ἔκαμε νὰ ὁρμήσῃ κατ' ἐπάνω μου, ἀλλ' ἔκαμα κ' ἐγὼ πῶς θὰ τῆς τιγάξω τὸ λεξικό κ' ἔτσι κάθησε πάλιν στ' αὐγά της,) ἐκάμαμεν συμβούλιον εἰς τὸ ὁποῖον ἔλαβαν μέρος κι' ἄλλα πουλερικά, ἡ πάπιες, ἡ χῆνες, οἱ ἰνδιάνοι, καὶ ἀπεφασίσαμεν κατὰ πλειοψηφίαν, διὰ νὰ μὴ ἐκλείψουν αἱ φυλαί μας, νὰ κλωσσᾶ ἡ μιὰ καὶ τῆς ἄλλης τ' αὐγά... ἀχ, γιατί νὰ μὴ ἀκούσωμε τὲς χῆνες ποῦ ἐπρότειναν νὰ τρώγωμε καὶ 'μεῖς τὰ μικρά σας παιδιά... ἀλὲ βουζὰν τώρα.

—Ὀρεβουὰρ στὸν τέντζερε, μαντὰμ κλώσσα!

Βασίλισσα τῶν Ζιζανίων

ΝΑΝΟΥΡΙΣΜΑ

Κοιμήσου, ὀλόξανθό μου ἀγγελοῦδι,
στὴν κούνια σου ἐγὼ θὰ ἀγρυπνῶ
κι' ὁλόχαρο μικρὸ γλυκὸ τραγοῦδι
'ς τὸν ὕπνο σου θὰ ψάλλω τὸν τερπνό.

Μπουμποῦκι εἶσαι ἀκόμη μὰ λουλοῦδι
θ' ἀνοίξῃς μυρωδάτο νὰ γενῇς'
κοιμήσου, χαϊδεμένο μ' ἀγγελοῦδι,
τὸν ὕπνον σου δὲν ἐνοχλεῖ κανείς.

Λατρευτὴ Σταυροφόρα

ΤΑ ΠΑΡΑΛΕΙΠΟΜΕΝΑ ΤΗΣ ΚΟΣΜΟΓΟΝΙΑΣ

Ὅταν ὁ Προμηθεὺς κατὰ διαταγὴν τοῦ Διὸς ἀνέλαβε τὴν κατασκευὴν τῶν ἀνθρώπων, παρετήρησε μὲ φρίκην ὅτι ὁ πηλὸς δὲν ἔφθανε οὔτε διὰ τοὺς μισούς. Ἔντρομος τότε σπεύδει πρὸς τὸν ἀρχιμάστορα Δία καὶ ζητεῖ τὴν συμβουλήν του. Ἀλλ' ὁ Ζεὺς δὲν ἐσκοτίζετο γιὰ τέτοια μικροπράγματα.—«Ἄφοῦ, τοῦ λέγει, δὲν φθάνει ὁ πηλός σου, πάρε τότε πέτρες, ξύλα, ζῷα καὶ ὅ,τι ἄλλο θέλεις, καὶ φτιάξε μ' αὐτὰ τὰ ζούδια τὰ πῶς τὰ λές... (βλέπετε. ὁ μεγαλοδύναμος Ζεὺς δὲν ἔδινε πεντάρα γιὰ τὰ κτίσματά του, ἀφοῦ καλὰ-καλὰ δὲν ἤξευρε οὔτε τὰ ὀνόματά τους)... Θὰ σὲ παρακαλέσω μόνον, τοῦ λέγει, νὰ μὴ με σκοτίζῃς τοῦ λοιποῦ.»

Αὐτὸ τὸ «νὰ μὴ με σκοτίζῃς», μὲ τὸν τρόπο μάλιστα ποῦ ἐλέχθη, ἐσήμαινε πολλὰ πράγματα καὶ ἠνάγκασε τὸν δυστυχῆ Προμηθέα νὰ φύγῃ ἄρον-ἄρον.

Ἀμέσως ἔθεσεν εἰς ἐφαρμογὴν τὴν συμβουλὴν τοῦ Διός, καὶ ἤρχισε νὰ φτιάνῃ ἀνθρώπους ἀπὸ ξύλα, πέτρες, ντουβάρια, ἄλογα, ὄνους, λαγοὺς καὶ λοιπὰ ἔμψυχα καὶ ἄψυχα. Καὶ ἔτσι ἔγινε ὁ κόσμος, καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς σημερινοὺς ἀνθρώπους κατάγονται ἀπὸ τοὺς ἐνδόξους αὐτοὺς προγόνους...

Ἐλπίδας Φτερούγισμα

Ο ΝΕΟΣ ΣΟΛΟΜΩΝ

Πτωχὴ χωρικὴ ἔδωκε τὸ τέκνον της εἰς μίαν φίλην της νὰ τὸ περιποιῆται, διότι αὐτὴ θὰ ἐξεπατρίζετο διὰ νὰ ἐργασθῇ. Ἐπιστρέψασα μετὰ τινα ἔτη ἐζήτησε τὸ τέκνον της, ἀλλ' ἡ φίλη της ἠρνήθη νὰ τὸ ἀποδώσῃ, διατεινομένη ὅτι ἦτο ἰδικόν της.

Τότε αἱ δύο γυναῖκες κατέφυγον εἰς τὸν Κατῆν, οὗτος δὲ διέταξεν ὅπως ἑκάστη τῶν δύο γυναικῶν λάβῃ τὸ παιδίον καὶ τὸ σύρῃ συγχρόνως πρὸς τὸ μέρος της. Οὕτω θὰ τὸ ἐλάμβανεν ἐκείνη, ἡ ὁποία θὰ κατώρθωνε νὰ τὸ ἁρπάσῃ ἀπὸ τὴν ἄλλην.

Ἡ ἀληθὴς μήτηρ κατ' ἀρχὰς ἐδίστασεν· οὐχ ἧττον ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ τέκνου της μετὰ προσοχῆς καὶ συγκινήσεως, ἐνῷ ἡ ψευδὴς ἥρπαζε βιαίως τὴν ἄλλην του χεῖρα.

Ἅμα τὸ παιδίον ὑπὸ τῶν δύο γυναικῶν συρόμενον ἐξέβαλε τὴν πρώτην κραυγὴν πόνου, ἡ πραγματικὴ μήτηρ τὸ ἀφῆκε, ἐνῷ ἡ ξένη ἤρχισε νὰ φωνάζῃ ὅτι ἡ ἀντίπαλός της ἐνικήθη καὶ ὅτι αὐτὴ ἦτο ἡ ἀληθὴς μήτηρ..... Ὁ δικαστὴς ὅμως, ἐννοήσας ποία ἦτο ἡ ἀληθὴς μήτηρ, ἀπέδωκεν εἰς αὐτὴν τὸ τέκνον της καὶ ἐτιμώρησε τὴν ἄλλην αὐστηρῶς.....

Δεκαπενταετὴς Πλοίαρχος

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Ἀπὸ στρατιωτικὴν ἔκθεσιν:

«Ὁ τραυματίας ἀπεβίωσεν ἐκ τῆς πληγῆς τῆς κοιλίας. Τοὐναντίον ἡ πληγὴ τῆς κεφαλῆς εὑρίσκεται εἰς πλήρη θεραπείαν....» Ὡραία θεραπεία!

Σημαιοφόρος Ἕλλην

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μεταξὺ συμμαθητῶν:

— Μὰ τί ἀμελῆς κι' αὐτός ὁ Νῖκος! Τὸ στόμα δὲν ἀνοίγει νὰ πῇ μιὰ λέξι!

— Ἀπεναντίας, τό ἔχει πάντα ἀνοικτό..... γιατὶ ὅλο χασμουρίεται!...

Ἐντάλη ὑπὸ τῆς Κεφαλληνιακῆς Ἀύρας

***

Ὁ μικρὸς Γιάννος ζωγίζεται. Ἔξαφνα ἐνθυμεῖται ὅτι φορεῖ τὸ καπέλο του.

— Μπᾶ! λέγει, αὐτὸ εἶνε βάρος περιττό.

Καὶ βγάζει τὸ καπέλλο του καὶ.... τὸ θέτει ὑπὸ τὴν μασχάλην.

Ἐντάλη ὑπὸ τοῦ Ναπολέοντος Βοναπάρτου

***

Εἰς τὸ μάθημα τῆς Γαλλικῆς, ὁ διδάσκαλος συνειθίζει νὰ λέγῃ:

—Ecoutez, Georges, écoutez, Pierre, κλ.

Καὶ ὁ Κουφοκεφαλάκης:

— Μὰ γιατὶ αὐτὸς ὁ δάσκαλος μᾶς φωνάζει ὅλους κουτούς;

Ἐντάλη ὑπὸ τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτου

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΚΠΛΑΣΕΩΣ

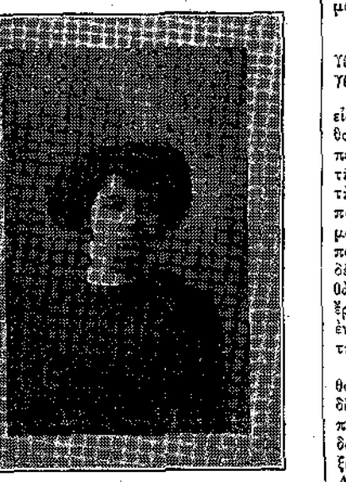

ΑΡΙΣΤΗ Ν. ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ
Βραβευθεῖσα ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον
Ζιλχᾶ-Χανούμ

Εἰς τὸν 113ον Διαγωνισμὸν πρὸς σύνθεσιν Διηγήματος καὶ εἰς τὸν Μικρὸν Διαγωνισμὸν Λευκῶν Λέξεων.

[Ἴδε Δικπλασιν 1909, σελ. 331, καὶ 1910, σελ. 131.]

ΑΛΑΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθῆναι, 28, ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 4ην Μαΐου 1910

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ ΜΑΣ

Εἰς τὸ σημερινὸν φυλλάδιον δημοσιεύω μίαν θαυμασίαν μονόπρακτον κωμῳδίαν τοῦ Τοπελίου. Εἶνε ἐμπνευσμένη ἀπὸ τὸν γνωστὸν μῦθον τοῦ Αἰσώπου, τὸν ὁποῖον ἐμιμήθη καὶ ὁ Γάλλος Λαφονταίν. Πολλαὶ μιμήσεις καὶ διασκευαὶ τοῦ μύθου τούτου ἔγιναν· ἀλλὰ βεβαίως αὐτὴ τοῦ Τοπελίου εἶνε ἡ ὡραιοτέρα καὶ ποιητικωτέρα.

Ὁ Τοπέλιος (Topelius) ἦτο μεγάλος Φιλλανδὸς ποιητής, ὁ ὁποῖος ἀπέθανε τῷ 1898. Ἔγραψε πολλὰ βιβλία μὲ ποιήματα, διηγήματα καὶ δραμάτια διὰ παιδιά. Ὅλοι οἱ μικροὶ Σουηδοὶ τὸν γνωρίζουν καὶ τὸν ἀγαποῦν ὅσον καὶ τὸν Ἀνδερσεν, τοῦ ὁποίου ἐδιαβάσατε βέβαια παραμύθια. Μανθάνουν ἀπέξω τοὺς μύθους του καὶ παίζουν εἰς τὰ Σχολεῖα τὰς κωμῳδίας του.

«Ὁ Ἥλιος καὶ ὁ Ἄνεμος» εἰμπορεῖ νὰ παιχθῇ εὐκολώτατα καὶ εἰς τὸ σπίτι καὶ εἰς τὸ Σχολεῖον· (τώρα μάλιστα μὲ τὰς ἐξετάσεις, ἐλπίζω νὰ χρησιμεύσῃ πολύ.) Ὁ σκηνικὸς διάκοσμος εἶνε ἁπλούστατος· μία σκηνογραφία παριστῶσα δάσος, ποῦ εὑρίσκεται εὐκολα, ὀλίγη πρασινάδα, καὶ τελειώνει. Ὅσον διὰ τὰς ἐνδυμασίας, καὶ αὐταὶ δὲν στοιχίζουν πολύ. Ἰδού:

ΧΡΥΣΗ: Ἄσπρον φόρεμα μὲ γαλόνια καὶ ζώνην χρυσᾶ. Γοβάκια κόκκινα. Καπελλάκι κόκκινον στολισμένον μὲ ἀκτινωτὸν (aureole) ἀπὸ καρτόνι καὶ χρυσόχαρτον.

ΒΟΡΕΑΣ: Ἐνδυμασία στάκτια ἀνοικτή. Ζώνη κομψεύμενη ἀπὸ ἁλυσίδες σπασμένες. Λωρίδες ἀπὸ τοῦλι ἀνεμίζουσαι ὁλόγυρα. Σάρπα ἐπίσης ἀπὸ τοῦλι, ξεσχισμένη.... ἀπὸ τὸν ἄνεμον.

Η ΓΡΗΑ: Πτωχικὴ φορεσιὰ χωριάτικη, βλάχικη, καὶ μία μεγάλη παλιὰ γούνα τῆς μαμμᾶς, φορεμένη ἀνάποδα, ὥστε τὸ μαλλὶ νὰ εἶνε ἀπέξω. Εἰμπορεῖ νὰ κατασκευασθῇ ἐκ τοῦ προχείρου καὶ ἀπὸ προβιές.

Λοιπὸν ἕτοιμοι; Ἐμπρός! Τὰ τρία κτυπήματα καὶ ἡ αὐλαία ἀνοίγει. Καλὴ ἐπιτυχία!..

Μπράβο, Φανταριωτόπουλο. Τὸ πρῶτο σου γραμματάκι πολὺ εὔμορφο. Ἐλπίζω νὰ μοῦ γράφῃς συχνὰ σὰν τὸν ἀδελφό σου.

Ἡ *Καρδία Ἑλληνίδος* ἐπῆγε μίαν ἡμέραν εἰς ἓν ὀδοντοϊατρεῖον. Εἰς τὸ τραπέζι τῆς αἰθούσης ὅπου ἐπερίμενεν, εἶδεν ὅλα σχεδὸν τὰ περιοδικά. Ἔλειπε μόνον ἡ Διάπλασις! Αὐτὰ τῆς ἐκακοφάνη πολὺ καὶ ἠρώτησε διατὶ δὲν τὴν λαμβάνουν. «Μὰ δὲν ἔχομεν, τῆς εἶπαν, παρὰ ἕνα παιδάκι ἓξ ἐτῶν. —Μπᾶ! τί σημαίνει; ἀπῆντησεν ἡ *Καρδία Ἑλληνίδος*. Μήπως δὲ θὰ μεγαλώσῃ; Νὰ τὸ ἐγγράψετε. Καὶ δὲν θὰ εἶνε μόνον γι' αὐτό. Τὴν Διάπλασιν θὰ τὴν διαβάζουν εὐχαρίστως καὶ ὅλοι ὅσοι θὰ ἔρχωνται εἰς τὸ ἰατρεῖον.» Ἔτσι ὁ μικρὸς ἐνεγράφη. τὸ ξεσπάθωμα ἔγινε, καὶ ἡ ἀγαπητή μου φίλη ἔφυγε κατευχαριστημένη...

Καὶ ὁ *Μικρὸς Ἀργοναύτης* ἐπίσης ξεσπαθόνει καὶ μοῦ ὑπόσχεται πολλά. Καὶ μολονότι δὲν εὗρε σωστὰ τὴν λύσιν ἑνὸς Παιγνίου, πάλιν τὴν ἔστειλε, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ δώσῃ τὴν δεκάρα του καὶ νὰ συντελέσῃ εἰς τὸ ξεσπάθωμα ποῦ γίνεται μὲ τοὺς ἑβδομαδιαίους Διαγωνισμούς. Νὰ φίλος μιὰ φορά!

Ὡραία ἡ ἐπιστολή σου, *Γιὲ τοῦ Ἴσκιου*. Ἀλλὰ διατὶ αὐτὰ ποῦ μοῦ στέλλεις διὰ τὴν Σ. Σ. Σ. τὰ γράφεις ὅλα μαζὶ εἰς τὸ ἴδιον χαρτί; Χωριστὰ τὸ καθέν, ἕνα-ἕνα. Δὲν εἰμπορῶ νὰ τὰ ντιγράφω, οὔτε νὰ τὰ στέλλω ὅλα μαζὶ εἰς τὸ τυπογραφεῖον, οὔτε νὰ τὰ χωρίζω μὲ τὸ φαλλίδι, ἀφοῦ τὸ χαρτὶ εἶνε γραμμένον καὶ ἀπὸ πίσω.

Βλέπετε σήμερον τὰ ψευδώνυμά σας, ἀγαπητοί μου *Ἀντώνιε* καὶ *Ἀλέξιε*. Τὸ πρῶτόν σας γράμμα μ' εὐχαρίστησε πολύ. Νὰ μοῦ γράφετε συχνὰ καὶ καθένας σας χωριστά.

Χαρὰ τῆς Ἑλλάδος, φίλησέ μου τὸν μικρὸν Κέκον ποῦ σᾶς ἤρθε προχθὲς ἕνα ποταμόν διὰ τὰς Ἀσκήσεις κ' ἐπηδοῦσε ἀπὸ τὴν χαρά του... Ὡραῖα μοῦ περιγράφεις τὰς οἰκογενειακάς σας χαράς. Ἔτσι νὰ καταγίνεσθε καὶ νὰ διασκεδάζετε. Ὅσον διὰ τὸ ψευδώνυμον τοῦ **Κ.** εἰπέ του ὅτι ἔλαβα τὸ γράμμα του καὶ τὸ φράγκον, ἀλλ' ὄχι καὶ ψευδώνυμα πρὸς ἐκλογὴν καὶ ἔγκρισιν. Τὰ περιμένω γρήγορα.

Τί θλιβερὸν ἄγγελμα μοῦ ἀναγγέλλεται ἀπὸ τὰς Πάτρας! Ἀπέθανεν ὁ ἀγαπητός μου συνδρομητὴς *Μπέμπης Ι. Καραμανδάνης*, τὸ χαριτωμένο παιδί, ὁ ἄγγελος, τὸ καμάρι τῶν δυστυχισμένων γονέων του, τῶν συγγενῶν καὶ τῶν φίλων. Τί δυστύχημα! Εἶνε ἀπὸ ἐκεῖνα, διὰ τὰ ὁποῖα οὔτε νὰ παρηγορήσῃ δὲν τολμᾷ κανείς...

Ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ ἐνθουσιώδους φίλου μου *Ἐλπίδος Φτερούγισμα* ἱδρύθη εἰς τὴν Δημητσάναν νέος Μικρὸς Σύλλογος ἡ «Αὐγή» πρὸς διάδοσιν τοῦ περιοδικοῦ μας. Εὐχαριστῶ θερμῶς καὶ εὔχομαι πρόοδον καὶ βραβεῖον εἰς τὸ Ξεσπάθωμα.

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ

Ἡ πρότασις τοῦ *Ἐγγόνου Αὐτοκράτορος*, ἡ δημοσιευθεῖσα εἰς τὸ 21ον φυλλάδιον, ἐξακολουθεῖ νὰ προκαλῇ μεγάλον ἐνθουσιασμόν. Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα μοῦ ἔγραψαν ὅτι τὴν συμμερίζονται καὶ μοῦ ἔστειλαν τὸν ἔρανόν των πολὺς ἐγγραφὴν ἀπόρων καὶ οἱ ἑξῆς φίλοι μου: *Εὐέλπι Μέλλον*, *Οὐρανία Μολπή*, *Δοξασμένο Ἀρκάδι*, *Θραυσθεῖσα Καρδία* (μὲ ὡραιοτάτην ἐπιστολήν), *Κορυδαλὸς Ἕκτωρ*, *Ἀθάνατος Ἑλλάς*, *Γ. Ι. Χαδόπουλος*, *Φώτης Δ. Καρανικολός*, *Μαρίνα Δ. Μάρκου*, *Πτωχικὴ Καλύβη*, *Σεμνὸν Ἴον*, *Μικρὸς Ἀργοναύτης*, *Ποθητὴ Κωνσταντινούπολις*, *Φλογέρα τοῦ Βασιλῆ*, κτλ. κτλ.

Ἀπὸ τὸ προσεχὲς θάρχίσω νὰ δημοσιεύω τακτικὸν Κατάλογον τῶν εἰσφορῶν.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Τί εἶνε ἀλήθεια» τοῦ *Γορδίου Δεσμοῦ*. — «Τὰ Σπήλαια τῶν περιστερῶν» τῆς *Γλυκείας Ἐλπίδος*. — «Ἀφανὲς ταλάντον» τῆς *Νεανικῆς Φαιδρότητος*.— «Ἡ Ἑλληνὰ» τοῦ *Ἀθανασίου Διάκου*.—Διάφορα μικρὰ τοῦ *Γυιοῦ τοῦ Ἴσκιου*. Παιδικὰ Πνεύματα διαφόρων, καθὼς καὶ Παίγνια.

Ἀπορρίπτονται: «Ἀνέκδοτον Δημάρχου» (γνωστόν)— «Στὰ κύματα τῆς θαλάσσης (κοινόν) — «Ἡ αὐγή» (δὲν πιστεύω νὰ εἶνε τοῦ Δίκενς) — «Ρωσσικὴ παράδοσις» (εἶνε τοῦ Τουργκένιεφ καὶ ἐδημοσιεύθη κάποτε εἰς τὴν Διάπλασιν)— «Ἀῆ ἀκόμη ἡ Ἑλλάς μας» (ἄτεχνον)—«Ζείξις καὶ Παρράσιος» καὶ τὰ λοιπά, γνωστά, ἐκτὸς τοῦ ὡραίου Π. Πνεύματος.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνακοινοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκριθέντα ἢ ἀνακοινωθέντα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1910. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ π. ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια].

Νέα Ψευδώνυμα: *Παλμὸς τῆς Λύρας*, κ. (Μ. Ι. Γ.) *Δούρειος Ἵππος*, α. (Λ. Κ. Ι.) *Ἀφρικανικὸς Ἥλιος*, α. (Λ. Κ. Ι.) *Γόρδιος Δεσμός*, α (Α, Φ.) *Ὑπολαΐς*, κ. (Λ. Κ).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Οὐδεμία πρότασις δημοσιεύεται, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτέλμου ὡς ἑξῆς· Διὰ τὰς πρώτας τρεῖς προτάσεις ἑκάστου φύλλου δεκτὰ 25λ., διὰ τὰς ἐπὶ πλέον τοῦ αὐτοῦ φύλλου, 5 λεπτὰ ἡ λέξις.—Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὑπόνοιαι, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηγήμενα, δὲν δημοσιεύονται.—Ὁ ἐντὸς παρενθέσεως ἀριθμὸς σημαίνει πόσοι τετράδια δὲν ἀπαιτοῦσι νὰ εἶναι ὁ προτείνων].

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: *ἡ Φλογέρα τοῦ Βασιλῆ* (0) μὲ *Σκληρὴ Σκλαβιά*, *Θραυσθεῖσαν Καρδίαν*, *Σβυστὸ μας Κανθῆλι*, *Μασκώτ*, *Ξανθὴν Μουσμέ*.— *ἡ Εὔκλεια τοῦ 21* (0) μὲ *25ην Μαρτίου*, *Γαλανὴν Σταυροφόραν*, *Πάριν*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ἔρωτα τοῦ Πραξιτέλους* (εἰς τὴν Ἀκροστιχίδα, ὅταν εὑρεθῇ ἡ ζητουμένη λέξις, ἡ λύσις θεωρεῖται ὀρθή, καὶ δὲν πειράζει ἂν λείπουν μία ἢ δύο ἀπὸ τὰς βοηθητικάς) *Ρήγαν Φερραῖον* (μὰ ποῦ νὰ προσέχῃ καὶ εἰς αὐτά! ἂς εἶνε, εἰς τὸ προσεχές θὰ δημοσιευθῇ τὸ Π. Πνεῦμά σου ὅπως εἶνε·) *Κούλαν Γκ.* (βεβαίως εἰμπορεῖς στεῖλε ὅ,τι θέλῃς·) *Φλογέραν τοῦ Βασιλεῖ* (ἔστειλα.) *Ἔγγονον Αὐτοκράτορος* (κῆμα, ὅλ' αὐτὰ τὰ Π. Π. εἶνε δημοσιευμένα εἰς παλαιοὺς μου τόμους·) *Ποθητὴν Κωνσταντινούπολιν* (ἐλήφθησαν δὲν πειράζει·) *Ὡραίαν Ἀμαζόνα* (εὐχαριστῶ πολὺ καὶ διὰ τὰς ἐνεργείας καὶ δι' ὅσα γράφεις· αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν·) *Τσαμπζῆν Μεχμὲτ* (εὔμορφα τὰ λές δι' αὐτὸ τὸ συλλαλητήριον·) *Ἐδάγγελον Γ. Π.* (ὄχι, οἱ μὴ συνδρομηταὶ δὲν εἰμποροῦν νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Ἀσκήσεων·) *Εὔκλειαν τοῦ 21* (ἀφοῦ λοιπὸν βλέπῃς τόσον καλὰς διαθέσεις, μὴ παύῃς νὰ ἐνεργῇς· βεβαίως ἂν ἐγγραφοῦν αὐτοὶ θὰ εἶνε ξεσπάθωμά σου·) *Εἶμαι Ζακυνθία* (εἶδες τί καλά; παντοῦ τώρα εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα καὶ εἰς τὰ πλησιέστερα μέρη τοῦ Ἐξωτερικοῦ, τὸ φύλλον μου κυκλοφορεῖ τὸ Σάββατον· στεῖλέ μου τὸ ποιημάτακι νὰ τὸ ἰδῶ·) *Μοῦτσον τοῦ Ἀβέρωφ* (νόμισμα ὄχι· δέχομαι ὅμως γραμματόσημον ὀθωμανικὸν πρὸς 20 λεπτὰ τὸ γρόσι·) *Ἑλληνικὸν Σίφος* (ἔστειλα τὸ «Ὑπὲρ Πατρίδος»·) *Δόκτωρα Κοὺκ* (ἔστειλα· πῶς ἐπέρασες εἰς τὸν Πύργον;) *Ἀθάνατον*

Ἑλλάδα (οἱ λύται τότε, πολλοὶ τῶν ὁποίων εἶνε ἀγοραστάι, δὲν θὰ εἶχον τόσον ἐνδιαφέρον· τώρα πηγαίνουν μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι εἰμπορεῖ νὰ κληρωθοῦν καὶ νὰ γίνουν δωρεὰν συνδρομηταί·) *Χιώτισσα Ἀκρογιάλι* (ἐλήφθησαν ὅλα·) *Ναπολέοντα Βοναπάρτην* (ἔλαβα· εὐχαριστῶ·) *Καύχημα τῆς Ἠπείρου* (χάρην Λύσεων ἔστειλα·) *Ναυτάκι* (τώρα ἀλλαξα τυπογραφεῖον καὶ ἔτσι δὲν θὰ ἔχῃς πλέον αὐτὸ τὸ προνόμιον, τὸ ὁποῖον ἦτο καὶ ὀλίγον... περιττόν·) *Ταῖτοῦ* (ἔχει καλῶς· ὁ τόμος ποὺ ζητεῖς τιμᾶται δρ. 7· ἂν δὲν ἔχῃς ἄνθρωπον νὰ στείλῃς τὰ χρήματα, στεῖλε τα διὰ ταχυδρ. ἐπιταγῆς.—) *Ἥρωα τοῦ 21* (ἔστειλα·) *Ἀεροναυτοπούλαν* (ἔχει καλῶς· εὐχαριστῶ πολύ·) *Σεμνὸν Ἴον* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Μαρίναν Δ. Μ.* (θερμὰ συγχαρητήρια διὰ τοὺς γάμους τῆς ἀδελφῆς σου·) *Τόσκαν* (ἔστειλα ἐκ νέου·) *Πτωχικὴν Καλύβην* (εὔχομαι λοιπὸν καλὰς ἐξετάσεις, ἀλλὰ νὰ σὲ ξαναϊδῶ τὰς διακοπάς·) *Γ. Ι. Χαϊδ.* (ἐξετελέσθη·) *Ἀργειόφονταν Ἑρμῆν* (ἔχει καλῶς·) *Ἀθανάσιον Κ. Δ.* (ὄχι, ἂν δὲν λάβῃς ψευδώνυμον·) *Οὐρανίαν Μολπὴν* (χαίρω πολὺ ποὺ ἡ πρότασις τοῦ *Ἐγγόνου Αὐτοκράτορος* σοῦ ἔδωκεν ἀφορμὴν νὰ μοῦ γράψῃς, καὶ ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς τακτικά·) *Σπ. Δ. Μετ.* (ὡραία ἡ ἐπιστολή σου· ἔστειλα·) *Κάρμεν* (ἔστειλα·) *Δωδωναίαν Ἥραν* (ἔστειλα· εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις· ἀλλὰ δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ γράφῃς περὶ ἐμοῦ· τὰ κατὰ σὲ μ' ἐνδιαφέρουν περισσότερον·) *Σκλαβωμένον Μεσολογγίτην* (ὁ κ. Π. σοῦ ἀπήντησεν ἰδιαιτέρως·) *Ἰδεολάτρην* (ὄχι, τίποτε ἀπ' αὐτά, ἡσύχασε· οἱ στίχοι εἶνε δικοί σου·) *Θραυσθείσαν Καρδίαν*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *4 Μαΐου* θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 25 Μαΐου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 1 Ἰουνίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 19 Ἰουνίου.

228. Λογοπαικτικὸς Δεξίγριφος.

—Ἔθη ὁποῖα ἔχει
Αὐτ' ἡ ἀγρία χώρα;
—Μὰ ποίαν χώραν λέγεις;
—Δὲν σοῦ τὴν εἶπα τώρα;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναυάρχου τῶν Ἀστακῶν

229. Συλλαβόγριφος.

Δυὸ σύμφωνα μ' ἀντωνυμία
Ἂν γράψῃς στὴ σειρά,
Ζῶον ἀπ' τὴ Μυθολογία
Θὰ κάμῃς μιὰ χαρά.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Συλφίδος

230. Στοιχειόγριφος.

Εἶμαι πόλις τῆς Ἑλλάδος
Ὅπως ἔχω ἂν μάθῃς·
Ἂν μὲ ἀποκεφαλίσῃς
Καὶ τὸν τράχηλόν μου κόψῃς,
Στὰ ὀρυκτὰ θὰ μᾶπαντήσῃς.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ξενιτεμένο Πουλί

231. Ἀστὴρ.

Ν' ἀντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε νὰ ἀναγνωσθῇ καθέτως ἔνδοξον χωρίον τῆς Ἀττικῆς, ὁριζοντίως ἔνδοξος νῆσος τῆς Ἑλλάδος, διαγωνίως δὲ διάσημος γυνὴ τῆς ἀρχαιότητος καὶ βασίλισσα τῶν μυθικῶν χρόνων.

```
*       *       *
  *     *     *
    *   *   *
*   *   A   *   *
    *   *   *
  *     *     *
*       *       *
```

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Μανδολινιστοῦ

232. Τονόγριφος.

Ἄνθρωπός τις μὲ ἄξιαν
Μεταθέτει τὴν ὀξεῖαν
Εἰς τὸ τέλος, διὰ νὰ κάμῃ
Ἓν Βαλκανικὸν ποτάμι.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δοξασμένης Γιαλνολεύκου

233. Ρόμβος.

★ = Φωνῆεν
★ ★ ★ = Σύνδεσμος
★ ★ ★ ★ ★ = Νῆσος ὁμηρική
★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ = Ποταμὸς τῆς Ἠπείρου
★ ★ ★ ★ ★ = Ἀέριον
★ ★ ★ = Ἀρχαῖον ὅπλον
★ = Σύμφωνον

Καὶ καθέτως αἱ αὐταὶ λέξεις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐλευθέρου Ἕλληνος

234-236. Κεκρυμμένα καὶ ἀντεστραμμένα ὀνόματα ζώων.

1.—Ὁ Νῶε λέγεται δίκαιος.
2.—Σῆκω, Ἑλένη, νὰ σοῦ δώσω γάλα.
3.—Τὰ μῆλα γίνονται ὡραῖα κομπόστα.

Ἐστάλη ὑπὸ Δ. Σ. Σιλαμίγκα

237. Μεσοστιχίς.

Διὰ τῶν μεσαίων στοιχείων τῶν κάτωθι ζητουμένων στοιχείων σχηματίζεται μέρος τοῦ σώματος:

1, Χρησιμοποιεῖται εἰς τὴν χαρτοποιίαν. 2, Χρονικὴ διαίρεσις. 3, Εἶδος ξίφους. 4, Μυθολογικὸν ζῶον. 5, Εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν, 6, Ἀναγράφεται εἰς τὰς ἐφημερίδας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μίκρου Αὐρηλίου

238. Φωνηεντόλιπον.

δς - λθρς - τ - μ - κρτν

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐπταφώτου Πλειάδος

239. Γρῖφος

```
                1                   αρ
              1   1
            τττ'                αρ      αρ
            τ
Μ           ττ'     1               τ'
            τ
            ττττ'               αρ      αρ
              1   1
                1                   αρ
                  βε                  Η
εΙ        βε          βε        Η         Η
                  βε                  Η
          βε          βε        Η         Η
                  βε                  Η
```

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νηρέως

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 16

163. Δελτάριον (Δέλτα, Ρίον.)—164. Κάδμος-κάδος.—165. Φειδίας-φεῖδι.

166.
```
Ι   Π   Η
  Ο   Α   Ν
    Κ Ρ Δ
  Π Ρ Ι Α Μ Ο Σ
    Ι Δ Σ
    Ρ   Ο   Τ
  Α   Σ   Η
```

167. *Νοῦν ἔχων πάντ' ἔχεις.* (Ἡ ἀνάγνωσις ἀρχίζει κανονικῶς ἐκ τῶν ἄνω ἀριστερᾶ, κάμνει τὸν γῦρον τοῦ σχήματος καὶ καταλήγει εἰς τὸ μεσαῖον Σ).—168. Λαμία-μία=ία+(Ἴσως-σός=) ι + (Ὑπερος—ὑπὲρ=) ὃς = ΛΑΙΟΣ.—169. Διὰ τοῦ Ο: *Βρόγχος, Ὄλβος, Λοκρός, Ὄλορος, Σοφὸς*=ΒΟΛΟΣ.—170. ΑΘΗΝΑ-ΘΕΜΙΣ (Ἀθάνατος, ΘΕρμός, Ἥμερος, ΝΙκη, Ἀστεῖος.) - 171. Ὦ ξεῖν' ἀγγέλλειν Λακεδαιμονίοις ὅτι τῇδε κείμεθα τοῖς κείνων ῥήμασι πειθόμενοι.—172. *Ἀλλότρια μὴ ἐπιθύμει* (ἄλλο τρία-μὶ ἐπὶ θῆ μι.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἀνταλλάσσω γραμματόσημα καὶ δελτάρια. —Theodore Sp. Foros, Smyrne.

(I, 85)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 21 ΦΥΛΛΟΥ

[Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 193]

ΑΘΗΝΩΝ· Εὐγενία Π. Σταματοπούλου, Ἀμαράγδα Σ. Ρεγκούνου, Ε. Γ. Παπανικολοῦ. Μητριαὴ Στοργή, Δημ. Δ. Σακελλαρίδης, Νικ. Δ. Πίσης, Μιχ. Ἀλ. Πεσμαζόγλου, Ἀνδρομ. Γ. Ναυπλιώτου, Ἡλιοστάλακτη, Ι. Θ. Κινδύνης, Σεμείραμις Κ. Εὐμορφούλη, Θρασύβ. Ἀντωνιάδης, Καλλιόπη Παπαϊωάννου, Ἀνδρ. Θ. Κακριδῆς, Μαρίκα Ζάππα, Ἀριστ. Μ. Στρατόπουλος, Ρέτα Ι. Μανδραμάτη, Γλυκεῖα Πετρίδη, Σοφία Ζαφειρίου, Μαρίκα Κανελλῆς, Ἀγλαΐα Μ. Στρατοπούλου, Γ. Κ. Κυριακός, Κ. Β. Παπαδημητρίου, Δ. Σ. Δ. (20ου).

ΠΕΙΡΑΙΩΣ· Ν. Δ. Δημητριάδης, Ἐμμ. Δ. Τσολάκης, Ἀθ. Δ. Σωτηρόπουλος, Κ. Ε. Παπαγιαννόπουλος, Γ. Σ. Σημίτης, Δ. Δ. Νικολακόπουλος, Θεόδωρος Δ. Δούκας, Δ. Σ. Σημίτης, Λουκᾶς Ε. Λύτσικας, Κωνστ. Θ. Σαγωνᾶς (20 καὶ 21) Σανθὼς Ἱππότης, Ι. Μπαρμπαρισος, Μιχ. Χ. Πετρόχειλος, Γεώργ. Σ. Σκανδάλης, Γεώργ. Δ. Φραντζῆς, Μάξιμος Ἐμ. Πίττας, Ἀνων. Κ. Γεωργακόπουλος, Ἀνώνυμος, Ι. Παπαθανασόπουλος (20 καὶ 21), Ἐπ. Κ. Σκιάδας, Δίδω Ι. Δραγάτση, Ἀριάδνη Γ. Δεκού.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΙΤΩΛΟΑΚΑΡΝΑΝΙΑΣ· Ἀθηνᾶ Π. Πούλλου.
ΑΙΓΙΝΙΟΥ· Νικολ. Θ. Ἀιφας, Ἰωαν. Γ. Πορτούλης, Ἰουλία Παναγοπούλου.
ΑΝΔΡΟΥ· Π. Δ. Πασχάλης, Ι. Μαρωθᾶς, Π. Δ. Ἰωνιος, Πολυξένη Δ. Κούλουθρου, Ι Δ. Στρατῆς.
ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΥ· Ἀγριολούλουδο. Ἀλ. Π. Ἀλιβιζάτος, Δεινὸν Κρίνον, Νικολ. Χ. Γιαμπῆς.
ΒΟΛΟΥ· Παν. Παρασκευόπουλος, Κούλα Γκιόκα, Ταπία Γκιόκα, Ἀρετινος, Φαίδρα Ἀδαμίδου, Ἑλλη Ἀδαμίδου.
ΚΑΛΑΜΩΝ· Ἀλκ. Β. Καλλιάνης, Ν. Ι. Ρέτσος.
ΚΕΑΣ· Ἀσπασία Γ. Χαρτοφυλακίδου (20ου).
ΚΕΡΚΥΡΑΣ· Σπυρίδων Δ. Βελλιανίτης (20ου).
ΚΟΡΙΝΘΟΥ· Φρίξος Γ. Ἰωάνου, Μιχ. Τρίκκας.
ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ· Νικολ Ι. Καρατζᾶς.
ΛΑΡΙΣΣΗΣ· Γεώργ. Α. Καλαγιάννης, Κωνστ. Ζαχ. Μητσάκης, Γ. Α. Λαζανᾶς, Ν. Γ. Σαρίμβεη.
ΛΕΥΚΑΔΟΣ· Χρῆστος Σ. Καλλαμάνης (20-21).
ΝΑΥΠΛΙΟΥ· Κλεομένης Γ. Κοτσοπούλης, Δίλλ Ν. Μαρκόπουλου, (20-21).
ΠΑΡΟΥ· Ἐμμ. Ναυπλιώτης.
ΠΑΤΡΩΝ· Κωνστ. Κασσεπόπουλος (20), Κωνστ. Ι. Κακογιάννης, Γεώργ. Ι. Καϊδόπουλος, Μαρίνα Δ. Μάρκου, Ι. Δ. Μάρκου, Κωνστ. Α. Δρούλιας, Στυλ. Ι. Παπαψιμάδης, Ἄνωστ. Α. Ἀθανασίου, Ἰωάννης Ἀρ. Μεσαηνέζης, Τέτη Κ. Σωτηριάδου, Ἐλευθ. Α. Χαραλάμπης.
ΠΟΡΟΥ· Εὐαγ. Θ. Σακαντάνης
ΠΥΡΓΟΥ· Ἑλένη Νικολετοπούλου, Μαρία Ν. Βαρζελιώτη, Μιχ. Μ. Μανοσσάκης.
ΣΥΡΟΥ· Ρένα Κουταρίνη, Γεώργ. Ν. Περδικάκης, Θεοδ. Ἀριστ. Βλιζιώτης, Σ. Ἀμοιραδάκης, Ἐμμ. Α. Κοντοῦρένης, Ἠλ. Γ. Τσεμπεροπούλος.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ· Κωνστ. Ν. Μπρίκας, Λάμπρος Ἀδ. Ἀλεξόπουλος.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ· Ἰωάν. Χ. Χίλμης.
ΧΡΙΣΣΟΥ· Δ. Γ. Ψαρρός.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ· Δ. Στεργιογλίδης, (20) Γ. Μοάτσος.
ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΕΩΣ· Εὐγενούλα Δεμπεριάδου.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ· Δ. Σ. Ἀλαμάγκας, Μεφόπη Μέξη, Δωδωναία Ἥρα.
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ· Κάρμεν, (20) Σνλφίς, (20) Σπ. Δ. Μετ. (20-21) Γεώργ Σούρας, Σοφία Ἀσβεστοπούλου, Φλογέρα τοῦ Βασιλῆ, Ψαψαργιωτόπουλο, Καρυοφίλη Κακκίνου, Ὑπατία Μ. Παπαδοπούλου, Θεοδ. Μ. Παπαδόπουλος, Κλεωνίκη Σ. Ρωτάκη, Πανα γ. Ἀντωνελίης, Κ Βαλαβάνης, Κ. Π. Διαμανδούρος.
ΜΑΔΥΤΟΥ· Θεοφ. Χ. Χριστοφορίδης.
ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ· Π. Χρήστου, Νέον Βυζάντιον (20).
ΠΥΡΓΟΥ (Βουλγαρίας) Ὄλγα Κατσιεύση.
ΡΕΘΥΜΝΟΥ· Γεώργ. Βαλαρῆς (20), Φιλελεύθερον Πνεῦμα (20-21), Κωνστ. Μ. Πετυχάκης.
ΣΜΥΡΝΗΣ· Ξενία Δημα, Πέτρος Ν. Παντελίδης, Ἀσπασία Νικολάϊδου. Εὐφυκόλη Π. Ἐμμανουήλ, Θραυσθεῖσα Καρδία.
ΤΥΡΝΟΒΟΥ· Θεοδ. Κατζῆ-Εὐσταθίου.
ΧΙΟΥ· Ἰωάννα Γ. Χρυσικίνη, Κώστας Γ. Χρυσικίνης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν κατὰ σειρὰν οἱ ἑξῆς πέντε· ΠΕΤΡΟΣ Ν. ΠΑΝΤΕΛΙΔΗΣ *ἐν Σμύρνῃ,* ΚΛΕΟΜΕΝΗΣ Γ. ΚΟΤΟΠΟΥΛΗΣ, *μαθητὴς ἑλλην. Σχολείου, ἐν Ναυπλίῳ,* ΑΡΙΣΤ. Μ. ΣΤΡΑΤΟΠΟΥΛΟΣ, *ὁδὸς Χαβρίου 5 ἐν Ἀθήναις,* ΚΩΝΣΤ. Α. ΑΡΟΥΔΙΑΣ, *ἐν Πάτραις, καὶ* ΕΜΜ. Δ. ΤΣΟΛΑΚΙΣ, *ὁδὸς Κωνσταντινιάτου 189 ἐν Πειραιεῖ· καὶ ὁ μὲν πρῶτος ἐνεγράφη δι' ἓξ μῆνας, οἱ δὲ ἄλλοι τέσσαρες διὰ μίαν κριμηνίαν ἕκαστος.*

Πλεονάζει δρ. 1,30 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγωνισμόν.

Τόποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα Ἁγ. Θεοδώρων.